

VATRA NOASTRĂ ROMÂNEASCĂ

ISSN 2360-218X • ISSN-L 2360-218X • ANUL XVII • NR. 22 (43) • SERIE NOUĂ • APRILIE – IUNIE 2016

PERIODIC AL FILIALEI JUDEȚENE BOTOȘANI A UNIUNII VATRA ROMÂNEASCĂ

MEMBRII FONDATORI, IN MEMORIAM : IONEL BEJENARU, ION FETCU

1 APRILIE - ZIUA NAȚIONALĂ A VICTIMELOR DEPORTĂRILOR

Ziua Națională de Cinstire a Victimelor Masacrelor, Deportărilor, Foametei și Represiunilor Sovietice din Bucovina de Nord, Ținutul Herței și Basarabia.
Comemorarea masacrului de la FÂNTÂNA ALBĂ

9 MAI – ZIUA INDEPENDENȚEI DE STAT A ROMÂNIEI

Aniversarea Proclămării la 9 mai 1877 a Independenței de Stat a României

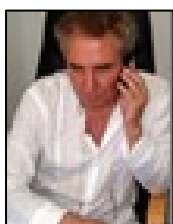
15 IUNIE – ZIUA COMEMORĂRII EMINESCIENE

Comemorarea stingerii din viață la 15 iunie 1889 a poetului Mihai Eminescu

28 IUNIE – ZIUA DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA CONSECINȚELOR

TRATATULUI MOLOTOV-RIBBENTROP

Comemorarea răpirii la 28 iunie 1940 a Basarabiei, Bucovinei de Nord și Herței



Ziua Mondială a Poeziei, martie 2016, la Botoșani

Historic literar, cercetător eminescolog, fost director al Memorialului Ipotești.

Absolvent (1976) al Facultății de Filologie, secția română-franceză, Universitatea „Al. I. Cuza” Iași; doctorat în filologie (2008), cu teza: Eminescu ...
Continuare pag. 2



Fundația Academică „August Treboniu Laurian”

Sâmbătă, 7 mai 2016, în Aula Magna a Colegiului Național „August Treboniu Laurian” din Botoșani, s-a desfășurat colocviul pe tema înființării Fundației academice „August Treboniu Laurian”, în scopul...
Continuare pag. 14



Sfatul Țării-2 și Marșul Unionist: Chișinău, 27 martie 2016

În ziua de 27 martie 2016, la Chișinău s-au desfășurat Congresul de constituire a Sfatului Țării 2, cât și Marșul Unionist ce a urmat. La aceste evenimente a participat în calitate de invitat și...
Continuare pag. 5



Cernăuți – întâlnire între scriitori

La Cernăuți, sâmbătă 14 mai 2016, s-au întâlnit scriitori din Cenaclul literar „Ion Pillat” Botoșani cu confracții lor nord-bucovineni, într-un schimb de opinii și pentru o frumoasă manifestare literară...
Continuare pag. 18



9 Mai – Semnificații istorice românești și europene

9 / 21 Mai 1877 – Ziua Independenței statale a României. Constituția din iulie 1866 nu includea nici o referință la relațiile de subordonare ale României, rezultată în urma unirii Moldovei cu Țara Românească de la ...
Continuare pag. 9



Celebrare la 75 ani: 22 iunie 1941

„Bine v-am găsit! Mă bucur că stăm de vorbă!... Se împlinesc 75 de ani, nu peste multă vreme – pe 22 iunie 2016 – de când Armata Română primește Ordinul de la Mareșalul Ion Antonescu: „Ostași, vă ordon: Treceți Prutul!”...
Continuare pag. 20



Ziua Eroilor

Puține popoare din Europa au plătit pentru păstrarea ființei naționale un asemenea tribut de sânge ca poporul român. Dacă în Războiul de Independență aproximativ 10.000 de eroi au plătit cu prețul vieții libertatea noastră, ...
Continuare pag. 12



Catedrala Mântuirii Neamului

„Cine atacă Biserica Ortodoxă, numai român nu e!”, afirma geniul Eminescu în publicistica sa. Ajunge cu diversuniile grosolane la adresa Bisericii Ortodoxe! Generația tânără trebuie să știe că timp de secole, singurele...
Continuare pag. 26

ZIUA MONDIALĂ A POEZIEI, 24 martie 2016, LA BOTOȘANI



VALENTIN COȘEREANU

Historic literar, cercetător eminescolog, fost director al Memorialului Ipotești.

Absolvent (1976) al Facultății de Filologie, secția română-franceză, Universitatea „Al. I. Cuza” Iași; doctorat în filologie (2008), cu teza: *Eminescu – realitate și sublimare poetică*. Profesor de limba și literatura română la Liceul „A.T. Laurian” Botoșani (1978-1981); muzeograf la Complexul Muzeistic Ipotești (1981-1992), director al Memorialului Ipotești - Centrul Național de Studii „Mihai Eminescu” (1992-2009), cercetător științific în cadrul aceleiași instituții. Activitate de cercetare și publicistică: *Ateneu*, *Caiete botoșănene*, *Cronica*, *Dacia literară*, *Forum cultural*, *Hyperion-caiete botoșănene* ș.a., cu versuri, recenzii, eseuri, cronici, studii și comentarii. Brevet și Medalia comemorativă „150 de ani de la nașterea lui Mihai Eminescu” (2000); Medalia Meritul Cultural cl. I (febr. 2004).

NIMENI NU STRIGĂ, TOȚI ȘUȘOTESC

Arde, fugi. Vin apele revărsate, o tai pe un loc mai înalt, unde să nu ajungă puhoaietele. E furtună, închizi geamurile casei și pui lucrurile din curte la adăpost [...]. E cutremur, stai în cadrul ușii, nu te repezi pe casa scârilor, și încerci [...] o rugăciune.

Reacționăm rapid la pericolele evidente și nu le conștientizăm adesea ori le bațelizăm pe cele nevăzute, care ne afectează în timp, an cu an, din natură, alimentație și relațiile cu semenii.

Printr-un vechi experiment, s-a demonstrat că o broască aruncată într-o oală cu apă fiartă sare afară din ea. Dacă broasca este pusă în același vas, pe foc, în care inițial se găsește apă rece, iar temperatura apei crește progresiv, broasca o să sfârșească fiartă. Psihologii au numit acest comportament sindromul broaștei fierte.

Nu cred că e deloc deplasat să compar România cu broasca. Țara aceasta se află în situația în care apa este aproape de punctul de fierbere. Nu-mi dau seama că și sesizează pericolul, nici la căți le pasă. Cu o clasă politică aproape aneantizată [...], (cu politicieni n.n.) homunculi fără relevanță, fără idei, fără prestanță, cu economia și serviciile vitale încăpute pe mâna unor entități care au atâta preocupare sinceră pentru acest neam câtă am și eu pentru locuitorii din Togo, cu structurile de informații cu puteri extrem de mari, cu mersul culturii paralizat de găști atente doar la promovarea lor, cu o presă decedibilizată, cu pământul vândut fitecui, cu o justiție și armată de operetă, suntem în pragul colapsului ca țară. S-a ajuns aici pas cu pas.

Să zicem că broasca-i broască, fără inteligență, proastă. Dar și noi suntem proști în proporție de masă?

Când am citit pe internet acest text al lui Alexandru Petria, cu greu m-am putut abține să nu strig că am fost plagiat, din moment ce, cu o noapte înainte, frământasem aceleași idei, întrucât făceau parte din tema pe care mi-am propus-o și care se intitulă NIMENI NU STRIGĂ, TOȚI ȘUȘOTESC! În fapt, un elogiu adus poeziei angajate, temă de care poeții de după 1989 s-au lepădat, ca și cum ar fi o mare rușine să fii patriot ori să iei atitudine, încât am rămas surprins când mi-a ieșit în cale poezia lui Răzvan Ducan, poetul din Târnăveni, de a cărui existență nu știam până la volumul dedicat lui Eminescu, intitulat *Poporul de proști versus Eminescu*, în care Poetul național n-a mai fost niciodată abordat astfel. Un timbru liric sonor, cu o viziune realistă asupra esențelor vieții, cu priviri scrutaătoare în/și prin materia lumii, căutând sensuri noi, folosind un limbaj profesional, uneori surprinzător de potrivit în ilustrarea unei idei, îndrăzneț cu temele poetice pe care le abordează original, unic în felul lui [...], discursul lui Răzvan Ducan este unul care atinge [...] puncte sociale cu bătaie lungă, spre ceea ce reprezintă în Eminescu în popor. [...] Răzvan Ducan e, în această carte, mai răzvrătit ca niciodată,

*pentru că, vorbind despre Eminescu, vorbește [...] despre poet în general și despre condiția lui în societate [...]. Ironia lui Răzvan Ducan este tristă, purtând cu ea suferința de veacuri: „la ce bun poeții”?*¹

De aici a pornit totul. Citind și recitind apoi volumele *Strigăt din curba lui Gauss*², *Poezii. Poeme*³ și *Chiriaș într-o revoltă*⁴, au început să mă bântuie gânduri despre rosturile poeziei în lumea în care trăim, dar și care-i rostuirea ei în general, în condițiile societății de astăzi? În timp ce parcurgeam textul mi-am dat seama că mi s-a întâmplat ca atunci când, după ce te frământă un subiect și intri într-o bibliotecă, în scurt timp dai – în noianul de cărți etajate și supraetajate –, chiar peste cea care îți trebuie. Așa s-a întâmplat să-mi iasă în cale și textul maicii Benedicta, – Zoe Dumitrescu-Bușulenga, un text (printre ultimele), care mi-a atras atenția în mod cu totul special: *Poezia ține [...] de partea cea mai intimă a ființei noastre. Poezia echivalează aproape cu o rugăciune. În poezie te cufunzi pentru a te întoarce cu frumusețe. În rugăciune intri pentru a te integra absolutului*. Dar atunci, m-am întrebat, poezia angajată/manifest unde își are locul, căci segmentul acesta nu pare să intre în „definiția” profesoarei? Sau nu intră decât în măsura în care eul intim are această preocupare rarisimă în abordările postmodernismului? Sigur că d-na Bușulenga mergea mai sus, în *cerurile halte* ale metafizicii; era deja la Văratec și îmbrăcase haina monahală a credinței nedisimulate, căci nu o obligase nimeni să se izoleze de lume, la monahii.

Din acest punct de vedere, poezia lui Răzvan Ducan este o excepție. Una pozitivă, din care se înțelege că poetul, contemporanul nostru, nu se chinuie să scrie așa. La el revolta este autentică. Problematika existențială se îmbină fericit cu revolta nedisimulată a adâncimii versului. Postmodernii, dintr-un complex (frică?) de a nu li se reproșa cumva că adie în versurile lor oarece vântioșor al trecutului regim, fug ca dracul de tămăie când e vorba de o asemenea abordare, chiar dacă revolta ar trebui să fie omniprezentă în timpurile pe care le traversăm. Și sper să le traversăm mai repede...

Despre rosturile poeziei în general, trebuie spus că ea a pornit *ab initio* tocmai pentru ca

societatea, omenirea să se întoarcă în frumusețe, dar ea, poezia, nu și-a uitat niciodată rosturile ei angajate; de la epigramă și până la marile epeei ale lumii, începând cu cea a lui Ghilgameș, cu a *Iliadei* și *Odiseei*, a *Cântecului despre oastea lui Igor* sau cea nordică a lui Väinämöinen din *Kalevala*, toate au urmat instinctele poetice ale nației, cântând angajat (și firesc) faptele vremilor respective. Atitudinea marilor poeți ai lumii, de la Homer și până în zilele noastre a fost una angajată, chiar și atunci când un persan ca Omar Khayyam sau un chinez ca Li Tai Pe abordau cu preponderență tema iubirii – să zicem.

Rar mi s-a întâmplat ca la lectura unei poezii să am aproape tot timpul în față imaginea celebrului tablou al lui Munch (*Strigătul*), iar în paralel, *Țipătul* lui Mircea Dumitrescu, așa cum s-a petrecut pe tot parcursul lecturii acestor poezii. Mai trebuie să mărturisesc faptul că după răsfoirea primelor două volume, la o cană cu vin, într-o seară, când conversația s-a întâmplat să se lege mai abiter decât altă dată, am citit aproape la întâmplare câteva dintre aceste poezii unui prieten. Prietenul meu nu este literat, dar a intrat rapid în rezonanță cu temele poemelor, teme pe care noi înșine le-am rotit pe toate fețele în alte seri și în alt fel de împrejurări. Faptul m-a bucurat nespus și m-a făcut să mă gândesc că poezia nu se adresează numai inițiaților, ci deopotrivă, pe niveluri de înțelegere, tuturor celor dispuși s-o parcurgă și eventual s-o înțeleagă. Despre înțelegerea poeziei e mult de discutat și constituie un capitol aparte, care nu privește tema noastră. Se poate spune doar că în locul neghioabei întrebării din sistemul nostru școlar *ce a vrut poetul să spună în poezia...* cutare, ar fi de dorit să se pună mai degrabă problema *perceperii* respectivului autor și a operei sale...

Timpurile s-au schimbat, arta a evoluat în nebanuite trepte, iar despre înțelegerea poeziei (în sensul mai sus arătat, dar mai ales în poezia modernă) n-ar mai fi cazul unei înțelegeri în sensul clasic al cuvântului. Poate mai degrabă să ne pătrundem de ea, așa cum stăm în fața unei picturi moderne. Să fie doar o stare și nimic mai mult. Dacă empatizezi, bine, dacă nu, îți cauți de drum. Și-atunci mă-ntreb: de ce să le fie rușine domnilor Sarsailă autorii de poezia (hai să-i zicem) angajată, pentru că și această fațetă este inclusă în întreg rostul poeziei? Orgoliul de a scrie numai pentru tine și pentru „inițiații” de pe internet, cum se întâmplă în zilele noastre, aduce binișor a paranoia, a nesiguranță și superficialitate, dar mai ales a ne-talent. (Sigur că s-a făcut și din paranoia artă, dar și cea stare s-a adresat unui public, nu a murit nimeni cu ea în brațe; sau dacă a murit, starea respectivă nu este decât apanajul nebuliciei, în sensul cel mai concret al cuvântului). Această stare de lucruri nu o mai comentăm. Constatăm și trecem mai departe. Poezia are nevoie de corespondență biunivocă, altfel rolul ei

¹ Elena Cîmpan, *Pledoarie pentru Eminescu sau viața și opera lui Eminescu pre versuri tocmite*, în *Răsunetul*, *Cotidianul bistrițenilor de oriunde*, din 27.09.2013.

² Răzvan Ducan, *Strigăt din curba lui Gauss, Poeme*, Editura Nicos, 2015.

³ Răzvan Ducan, *Darie Ducan, Poezii. Poeme*, Editura Vatra Veche, 2015.

⁴ Răzvan Ducan, *Chiriaș într-o revoltă*, Editura Vatra Veche, 2016.

se duce pe apa sâmbetei, iar arta în general nu și-ar mai avea rostul.

Au trecut douăzeci și cinci de ani de la schimbarea vechiului regim și, în condițiile date, nimeni nu strigă, toți șușotesc pe unde apucă: pe la colțuri, prin crâșme, în familie, dar nu unde trebuie. Dar mai ales, NU OFICIAL! Nimeni nu pune degetul pe rană, așa cum ar fi firesc. Toți se fereșc, toți sunt șovăielnici. Majoritatea: lași, slabi și proști. Spun asta fără ocolișuri. Iar dacă lași proștii să ajungă la putere, atunci constăți, așa cum a făcut-o istoricul italian Carlo Cipolla, prostia proliferază (și încă rapid – adăugăm): *istoria ne arată că, în orice perioadă, o țară progresează atunci când la conducere sunt suficienți de mulți oameni deștepți, care să anihileze proștii activi și să nu le permită să distrugă ceea ce au creat deștepții*. Ori, situația la noi este taman pe dos: când președintele Camerei Deputaților afirmă că el este coleg cu Mihai Viteazul, un parlamentar spune despre programul partidului său că ține 24 din 24 și câteodată și noaptea, atunci este chiar noaptea – vorba unui realizator de televiziune, noaptea minții!

Norocul nostru este că din abisul tăcerii depline, se ridică din când în când câte o voce care să adune tot năduful celorlalți care tac mălc în vinovăția lor, sau doar șușotesc (adesea provocator), fără să ia o atitudine tranșantă, oficial, fără ascunzișuri, ci deschis. Așadar, o revoltă despre tot și toate câte se întâmplă în societatea noastră slugărmicită și ticăloșită până peste margini străbate întreaga poezie a lui Răzvan Ducan. Aproape nimic nu-i scapă din ceea ce ne privește pe toți, dar despre care o lume întreagă tace, din comoditate, din frică sau din interes... Și când spun aceasta, mă gândesc mai ales la guvernanți și parlamentari, pe care (culmea!) tot noi i-am ales și care ar trebui, dacă nu să ia atitudine, atunci măcar să îndrepte ce-i strâmb și nedrept, nu să doarmă în fotoliile lor comode după o noapte de orgii, în compania târfelor de lux pe care-și cheltuiesc ciubucurile grase. La ei, ciubucul e cu mult mai substanțial decât *haraciul* dat sultanilor în timpurile de ocară. Nici n-au cum să se manifeste altfel, căci în loc să controleze instituțiile din subordine, ei recunosc cu nonșalanță faptul că mai degrabă ei sunt controlați (!). Sunt șantajabili, așadar, căci umblă cu sacu-n spate, vopsit pe dinafară cu praf de cretă pentru a proști proștii, dar cu toate astea, unghiile mâtelor ascunse-n sac se vâd atât de tare, încât poți jura că nu sunt ale unei pisici, ci ale unui tigru...

Și-atunci, să nu te-trebi care mai e rostul poetului în societate, când toți se-trec în a mânuși cuvinte, doar cuvinte, nu idei, și-acelea într-un suficient limbaj minimalist? Nu unul dintre rosturile poetului în societate este acela pe care și l-a asumat Răzvan Ducan? Din păcate, e valabilă și reciproca; astăzi poetul și poezia nu mai interesează preopinienții mai sus încondeiați. Nu mai interesează aproape pe nimeni. Poezii și criticii se citeșc între ei și cam atât. Creatorii sunt trecuți cu vederea; ca și cum n-ar ființa, căci „aleșii” nu sunt cultivați, dar sunt în schimb teribil de vicleni (căci nu numai de prostie e vorba), iar aceasta își face efectul cu vârf și îndesat. Să sperăm că le vor da dreptate generațiile viitoare! Asta îmi aduce aminte de o întâmplare: după 1989, când lui Ion Druță, scriitorul de peste Prut, i s-au acordat onoruri la Chișinău, a spus cu amărăciune că ar fi avut nevoie de ele când era în floarea și nu la apogeul vârstei. Și avea dreptate.

Intorcându-ne la poezie, Răzvan Ducan spune, radiografiind societatea în care bălțim, că *Slugărmicia-i calitatea primă, / Gradele de aplicare-n șale, / Cât de bine lingi undea-i scuiapat / E criteriul pentru promovare*. Nimic nu e uitat ori șters cu buretele, căci mangafalele conducătoare *Stau în clasoare de obediență / Și se încălțesc în interese de clan, / Fac sex în grup partidele la noi / Și se închină doar la zeul Ban!* / *Ne conduc țimbrele, mamă, / Capete „de bour” ne-conjoară, / Chiar și Cultura e la hovezi dată, / Și Eminescu-i omorât a doua oară!* În țara vândută de români pe „mărunțișuri” de sute de hectare, oamenii zilei în

politică văd oportunitatea, / Statutul fiind prilejul oferit / De-a-și îngrășa conturile proprii / Punându-le pe ale țării la slăbit. (poezie cu titlu semnificativ și de supremă revoltă: „*Ba pe-a mă-tii!!!*”), așa încât nouă, celor mulți, nu ne rămâne decât *pământul de sub propria unghie, / ultima mostră de pământ românesc / pe care politicienii nu au vândut-o încă*. Ca atare, punând întrebarea: ce ne așteaptă?, răspunsul e frust și la obiect: *o existență-n pielea goală / Cu decorații mâncate de molii / Ne așteaptă, după ce-au vândut / Țara „de dor” și „de glorie”*. Viitorul copiilor noștri e pus și el sub semnul întrebării, căci *va veni o vreme de restriște / Când căuții la zestrea de pământ, / Ne-or bate-obrazul generațiile noi / Că țara ce-au primit-o e doar vânt*.

În țara în care parlamentarii (cu foarte, foarte puține excepții) nu sunt altceva decât murăturile zbărcite ale societății, puse pe patru ani la borcan, din care netede ies la suprafață numai câteva, dar și acelea compromise de zeama băloasă a ceea ce trebuia să le susțină, o voce ca a lui Răzvan Ducan trebuie să îndemne la aruncarea „murăturilor” vechi și urât mirositoare și la punerea altora, până când nu e prea târziu și nu vor împuți cu mirosul lor orice colțșor al țării acesteia bogate, pe care au răvnit-o și au muls-o toți cei puternici tocmai pentru că am avut printre noi cozi de topor, lașități și interese pe care nu le-am stărpit din rădăcină atunci când trebuia. I-am lăsat să conducă și să ne conducă. Rezultatul de ieri, ca și cel de azi? *Pădurile-s tăiate, munții-s dați, / Ținuturi întregi sunt retrocedate, / imaculați în tribunal, hoți cu ștaifi / Sunt „maculați” cu funcții și palate*.

Dar poetul nu se oprește la atât; el surprinde exact atitudinea umilinței nației doar pentru *a trece puntea*. Tinicheaua aceasta de a te face *frate cu dracul* a rămas în firea și fibra nației, ieșind la iveală din când în când și zornăind întocmai ca niște cutii de conserve goale, legate de mașina cutăror căsătorii, așa cum vedem în filmele americane proaste; și-atunci, *Când ni se pune încă-un sac în spate, / Nu-l scuturăm, ci mulțumim frumos, / Și parc-am cere chiar o zgardă / De cum ne gudurim pe lâng-un os*. Ba mai mult: *Ne certăm cu sonorul la televizor / Protestăm la imaginea ce ne intră-n casă, / popor viteaz în camera lui mică, / Stând între perne, cu perdeaua trasă*.

Și lucrurile nu se opresc aici: atunci când reacțiile oamenilor sunt cele arătate mai sus, sigur că proștii care ne conduc apasă pedala până la refuz, pentru că au găsit momentul propice, ajungându-se la un apogeu al situației care frizează absurdul: *pot să revendice în instanță și pietrele voastre de la rinichi, / Pot să demonstreze științific că acestea, strat cu strat, / au același A.D.N. cu munții peste care sunt proprietari, / Și să arate că ați băut deliberat multă apă, / ca să le furăți din munții, pentru care au acuma hârtii*. Ironia merge și ea până la absurd, căci spre finalul poeziei se spune: *Vor fi și pietre de rinichi nereperate, / Puține, dar vor fi, / Acestea vor fi depuse sub sticlă la București, / la MUZEUL DEZNĂDEJDII NAȚIONALE / (muzeu realizat cu fonduri europene nerambursabile), / unde viitorii noștri copii, / veniți în vizită cu doamna învățătoare, / vor vedea în carne și oase / ignoranța și neimplicarea civică a părinților lor*.

Sigur, poetul aduce aminte, așa ca în *Curbura Carpaților*, de demnitatea vremurilor de altă dată: *Inițial, munții Carpați erau liniari, / înalți, semeți, frumoși și clari, / În ei era un popor de oameni vii / ce modela viitorul pentru copii*. Dar acestea sunt accente rare și subțiri. Acum, poporul de molăi nu mai are poeți care să-și arunce *buzduganele de versuri în porți*, nu, au devenit ei în bescinici, dorind să-și conserve *traiul convenabil*. Și ca să demonstreze – vorba lui Schiller – că *împotriva prostiei, chiar și zeii sunt neputincioși*, Răzvan Ducan ne arată cum *Oamenii merg la biserică cu convingerea ascunsă / că intră în mașini de spălat păcate, dar apele înaltului au o cu totul altă menire și / la fel de dalmațieni ies precum au intrat*, lucru care-mi aduce aminte de un fapt petrecut aievea, la Ipotești, când o enoriașă convinsă mă îndemna să intru-n biserică,

încercând să mă convingă de faptul că îmi va ușura sufletul greu de zilele în care eram tot timpul pe drumuri, înfăptuind, la Ipotești, ceea ce nu-i terminat nici acum... Și cum în fața insistențelor cedeează tot omul cu bun simț, dispărut cu totul din societatea românească, am intrat acolo unde fusesem îndemnat; am rezistat douăzeci de minute, iar la ieșire, întrebat fiind cum a fost, i-am răspuns cu sinceritate (spre dezamăgirea tuturor celor ce-nțâmplător ascultau): în afară de faptul că dascălul nu știe să citească, iar popa nu știe să vorbească, totul a fost bine...

Unde-i umanismul culturii de-altă dată? Unde? *Umanismul culturii* – spune Zoe Dumitrescu-Bușulenga – *se sprijină pe lectură, nu pe imagini fugitive. Pierderea obișnuinței lecturii este pericolul cel mai mare care amenință planeta, pentru că slăbește intelectul. Chiar și eu, după ce am stat cinci ani în Italia, la întoarcere a trebuit să pun mâna pe Eminescu și pe Sadoveanu, ca să-mi refac limba*. Așadar, d-na Bușulenga a simțit nevoia să-și refacă limba numai după cinci ani!, dar noi, cei care ne luptăm cu acest lucru de douăzeci și cinci, cum să ne simțim? Și ce să facem? Sigur, trebuie să facem ceea ce Răzvan Ducan și încă puțini ca el fac deja, dar cât contează o picătură în marea ocean al prostiei, vicleniei, lăcomiei și (mai ales) al cinismului omenesc? Și mă tem că lucrul acesta nu este întâmplător; că cei care vor să se ajungă la această situație știu bine că societatea are nevoie de sclavi și de sclavie, nu de cultură (cultura îți deschide mîntea și nu de aceasta-i nevoie!), o sclavie cu mult mai perfidă decât cea despre care am învățat la școală. Poetul simte nevoia să ia apărarea limbii române, așa cum puțini au făcut-o în ultimii douăzeci și cinci de ani; el ia peste picior englezirea limbii, și-a manelismului exprimării, punând în loc o limbă ziditoare de biserică, *În care spusele au unghiuri teșite / Și de aceea nu zgărie sau irită timpane, / Unde propozițiile curg melodioase, / Cu înșelării de-așezat în rame*.

Și ca un *memento* adus din timpul lui Emile Zola, nou și necesar *Jaccuse*, poetul merge până acolo încât are curajul să se ridice împotriva nedreptăților supreme făcute sub pavăza „ocrotirii neamului”, când, în fapt, noi suntem perdanții, nu câștigătorii. E aspru curajul poetului: *Ne-au spus de la început că ne dau voie / să ne păstrăm pipetele și degetarele, / dar mai puțin gazul metan, furnalele, vapoarele / Ne-au spus de la început că putem / să continuăm un rost sub soare, / dar fără păduri, fără aur și fără sare / Ne-au spus de la început că ne dau voie / să avem o țară-nfloritoare, / cu prosperitatea dată prin strecurătoare*. Nu e uitat nici exodul a trei milioane de români (licențiați sau nu) care și-au lăsat acasă copii cu cheile la gât, în fața unui bloc cenușiu, cu tencuiala căzută, dezolant nu numai la o fugitivă privire, ci chiar în interiorul lui, cu ghena comună și cu șobolanii mișunând prin gunoaie... Căpșunarii și îngrijitoarele din aziluri au plecat să trimită bani celor rămași de izbeliște, copii care-ntr-o vreme au căzut ademeniți în plasa etnobotanicelor și a substanțelor trase pe nas și-atunci te întrebi la ce mai folosec banii trimiși? La destrămarea familiilor, poate... La ce ne folosește că forțați (și îndemnați!), *Ne pleacă materia cenușie, / Ne pleacă „Greierile și furnica” din poezie, / Ne pleacă fără întors, principalele resurse, / Prin școlarizări și prin burse?* Lumea românească (dar nu numai) este surprinsă ca-ntr-o apocalipsă modernă; ea este un *recviem pentru Sodoma și Gomora*, unde *Bărbați își caută iubii pe Internet, / Își dau rendez-vous lesbiene, / Cineva-i pasiv și cineva-i activ, / Nefirescu-i fără anateme*.

Parlamentarii, dacă-i auziți, vorbesc între ei adresându-se cu *exelență* (!), dar cum să-i zici *exelență* unui om care a crescut toată viața oi sau are o fermă de vaci din care și-a plătit locul în Parlament, iar când se întoarce la locul de muncă își strigă: *Eu sunt decât* (sic!) *senator al României, deci faci ce-ți spun eu, deci altfel zbori din postul tău amărât, animalule!!!*, căci fiecare se adresează cu apelativele obișnuite de la care a plecat și cu

care era învățat... Sigur, sunt printre „excelențele” trimise de noi în Parlament care ajung și *Doctori în co doi și ca co trei*, [...] *Subjugați de cartoane pompoase, Umflați în penele c.v.-ului parodie, Dau copy paste la copy paste, Și licența-n contumacie*. S-au înmulțit „doctorii”, după revoluția de carton din țară, ca ciupercile după ploaie, încât nu mai poți trage un vânt natural când îți vine, că strămbi nasul unui doctor în te miri ce... Le este cunoscut mirosul, căci în ascuns ei știu de unde au plecat, dar brusc au și uitat! Când nu pun girofarul ca să se-npăuneze, căci nu suportă vulgur, *Chiar și pe stradă te lovești de ei, Doctori în sus și doctori în jos!* – *În ce sunteți doctor, domnule ministru?* – *În Hopa Mitică și-n fapta pe dos!*

Noi *Tindem să devină moartă limba noastră vie, S-o vorbim în șoaptă, doar pe înserat/ Și o limbă nouă să ne doarmă-n pat*. Dacă se va ajunge la așa ceva, atunci poeți, luați-vă lumea-n cap și căutați-vă alt loc pe planetă, atâta timp cât se va mai găsi un loc, căci nu peste mult timp veți fi alungați nu de pe teritoriul în care v-ați izolat, ci din propriul vostru lexic! Și-atunci veți înțelege (căci la început nu vi se va impune, dar mai târziu își vor aduce aminte – nici o grijă! – de limba latină și vă vor spune cu perfidie, știind că ei sunt câștigătorii, *dura lex, sed lex!* Sigur că se vor găsi destui care să participe la uniformizarea limbii noastre și s-o încastreze în alta, mai comercială, mai convenabilă, care să nu aibă atâtea sensuri, căci sensurile dau subtilitate și cu subtilitatea unde ajungem? Subtilitatea e subversivă. E mai subversivă decât limbajul direct, căci acela poate fi interzis prin lege, cum spuneam, iar pentru subtilitate e nevoie de intelect, de cultură, de deschidere spre lume! Dar nu, n-avem nevoie de așa ceva! Avem nevoie de animale de muncă, de statui de slănină, mari amatori de *fast-food*-uri și de vin care nu a văzut *struguri*, imbecilizați și îndoctrinați de imaginea mincinoasă și manipuloare a televizorului... Iar alții, pe care nu i-am numit, vor ajuta cu sânge la toate acestea, căci își vor lua *șeile cailor morți și-ngropați, păstrate după butoaiele cu palincă/ și le vor pune pe spinarea celor care vor să le-asculte frustrările*, pe care Eminescu, săracul om de geniu, nu le-a suportat și s-a revoltat, iar unii, astăzi, îl bagă-n debara sub pretextul că altfel noi nu putem intra în Europa, încât, după atâta timp, durerea și rușinea noastră e infinit mai mare.

Cât a suferit omul acesta pentru ca noi să spălăm cu *dero* podelele istoriei în care ne-am născut, terfelind memoria vie a martirilor noștri. Sigur, acum nu mai avem dragobetele, avem *valentinés day*, nevrând să accepte că, deși *gândac neînsemnat/ Căruia însă, iubirea de patrie îi e altar*, oricum nu prea-l bagă în seamă, căci uite *ce bulgăr mare împinge, de bălegar!* Și toate pentru că *Hoțul a fost legiferat ca om cinstit, Omul cinstit, ca prost național*. Nimic nu mai e de mirare, căci poezii înșși, împărțiți și dezbrăși de orgoliu mărunte, *privesc timid mai mult ca o dorință/ de a-și conserva traiul convenabil...*, în schimb, *se concentrează nemernicia/ Diluându-se-n același timp omenia/ Bunul simț a devenit o corvoadă/ La care nimeni nu mai stă la coadă*. Suntem doctori *copy paste*. Halal! N-aș fi crezut vreodată că aș putea striga împreună cu poetul: *e atâta moarte-n jurul meu/ de cred că nu mă mai iubește Dumnezeu!*, căci nici prin cap, cât de vag, nu-i trecea bunicii că voi ajunge să *Trăiesc într-un blog/ unde vecinul din scară din Cipru/ se ceartă cu vecinul de pe Nipru/ pentru cartelele de la intrare/ semantică pe codul de bare*. Atunci, iarăși, nici prin gând nu-mi trecea să spun odată cu tine că *În rest e mult zgomot de fond/ pe bila asta fidulă/ numită mapamond, dimpotrivă, mapamondul îmi puna probleme adânci, care-mi urneau mintea să înnoate în ape adânci și-n ape tulburi și-n limpezimi de gând, iar oamenii de pe el erau ca-n poveste, aproape Feți-Frumoși, iar povestea era adevărată, nu precurvită de cei pe care, neavând un cuvânt mai greu, mai încăpător, i-am numit mai sus cinici.*

Cum să nu strigi? Cum să nu-ți dai seama că *esti chiriș într-o revoltă?* Iar despre Eminescu, din nou, cui *Să ceară voie să strălucască?* / *Și permisiunea cui să o câștige/ Când tot ce-a scris îl legitimează/ Și n-are nevoie de catalige?* Sigur, poetul are dreptate atunci când afirmă cu tărie că nu știi *înșepătură de fânjar/ Să fi rămas în istorie*, dar știți cum e: tot pic cu pic, ei reușesc să crească din nimic, iar picătura, ca la chinezi, naște iezi, apoi amorezi, apoi capre de grija cărora nu mai știu pe unde să scoată cămașa vecinii... Astăzi, fiii celor cu stele pe umăr din trecut au și ei la rândul lor stele; numai că ale lor sunt invizibile, ca cerneala simpatică. Sunt cei care *au lins clanțele* pe la ușile cui nu trebuie și au schimbat foaia în funcție de cine ajunge la putere. De ce conștiința (câtă le-a mai rămas pe fundul scoarței cerebrale) nu le estompează avântul? De ce, în loc să tacă și să clădească ceva, lucrează numai la demolări? Și nu la demolări mărunte, nu, se aruncă la cele maiestuoase, cu vârfuri înalte și cu ornamentații pe care nu vor să le înțeleagă? De ce când pleacă-n străinătate pledează *vinovat* în numele culturii române, botezând-o *o cultură minoră* (???), pe când poetul, păstrându-și crezul, *Prin satele și orașele românești/ A dus sare și piper/ A catalizat cunoașterea istoriei neamului/ iar Limbii române i-a fost grânicer?* De ce? De ce nu-și dau seama (căci de bun simț, cum spuneam, n-au nevoie, nu-l vor nici ca o umbră), de ce?, ca patrafrul istoriei neamului să-l îngroape în hula și-apoi în uitare? Puțin le pasă de ceilalți, numai lor și nimănui altcuiva să le fie bine, iar pentru asta trădează, mint, omoară, scriu verzi și uscate ca să se pună bine cu cine trebuie, indiferent cât de ticălos este acel cineva... *Copy paste pe orice ață/ Care te trage în față/ Copy Paste pe un omor/ S-apari la televizor/ Copy Paste pe-un rol ingrat/ Violând sau violat*.

Și-atunci, cum poți să șușotești pe la colțuri, când strigățul, fără să vrei, îți iese din gât? În ce altă țară europeană ambasadorii își încalcă flagrant statutul diplomatic în țara unde-au fost trimiși, devenind arbitrii a ceea ce se-nțămplă cu legile țării (nu cu un lucru neînsemnat), ajungând să firitesească un popor întreg, spunând că ar fi bine să fie mulțumiți că aici e liniște și nu se trage de pe acoperiș, ca la Beirut? În ce țară li se permite așa ceva fără să devină, cum e regula pretutindeni, *persona non grata*? Tăcem, în loc să afirmăm odată cu poetul: *La mine, acasă, în casa mea, eu nu dau nimănui socoteală/ La mine, acasă, dacă vreau, umblu în pielea goală/ Și aceasta pentru că e dreptul meu, ca la mine acasă/ Niciun fel de șoarece, sub nici un motiv, să nu-mi joace pe /masă*.

Citesc într-o revistă relatarea lui Stejărel Olaru⁵ despre faptul că un cimitir al soldaților români din Transnistria a fost *nivelat și transformat în cimitir al soldaților sovietici*, iar la întrebarea pusă legitim de Magda Ursache – *au protestat guvernanții?* –, răspunsul e uluitor: *spre rușinea autorităților noastre, nu s-au găsit bani pentru un cimitir al celor căzuți în războiul sovietic* (!!). Ne raliem revoltei autoarei, referitor la atitudinea poezilor douămiiști, când aștepția spun că nu mai servesc istorioare despre eroi, slavă și morminte! Nu, adăugăm noi, acum se caută cu obstinție cuvinte de la marginea vocabularului, cu cât mai scabroase, cu atât mai bine, iar artiștii plastici pun penisul pe harta țării și organizează expoziții în străinătate. Și-atunci, mă-ntreb în ce țară (fie ea și una care provine din fosta țară socialistă) un guvern permite un asemenea sacrilegiu, adoptând apoi o atitudine cu totul nedemnă, iar explicația de compromis e cea mai umilitoare cu putință: n-am avut fonduri destule să mutăm cimitirul și oasele eroilor; e ca atunci când un personaj dintr-o piesă absurdă se află pe scenă, recitându-și monologul în fața spectatorilor, iar de sus, un manipulator al luminilor și al stângilor, împins de nevoi, se slobozește în capul actorului, iar acesta, în loc să

se revolte, îl scuza pe Cel de sus că îl doare burta și are diaree! Ce fel de conducători își alege poporul acesta? E un blestem? E suficiență? De ce, ne întrebăm odată cu poetul, nu *Sunt singurul care am dreptul să pun și să adun masa acasă/ Și numai eu, singur, am dreptul să stau în cap de masă?*

Și luând exemplul lui, ne întrebăm iarăși: *Vom rămâne în pielea goală/ și ne vom certa pe medalii/ pe amendamente, pe ordonanțe, pe carii/ În schimb, constatăm cu durere/ că la noi nici Ana nu mai are mere/ iar copiii, încă din clasa zero/ uită jefța ei pe ritm de manele cântate de Nero?* Oare în manipularea istoriei, în superficialitatea și suficiența unei generații needucate, clefând la masa unui nimic cotidian, în care modelele sunt ascunse, trecute sub tăcere, se-ascunde viitorul? Oare să mor în mijlocul unei generații care are drept exemplu o elevă ce tocmai și-a dat examenul de bacalaureat și care, interviuată, spune că *amul acesta au fost subiecte ușoare, foarte ușoare: arta poetică la Tudor Arghezi și Lucian Blaga... – Și tu ce ți-ai ales?* (întrebă reporterul) – *Nichita Stănescu*, răspunde senin eleva, cu gândul la cea mai recentă melodie cântată în Italia de maneliștii Guță și Salam...

JACCUSE!!!



Răzvan Ducan



Valentin Coșoreanu

⁵Magda Ursache, *O lege liberticidă*, în *Hyperion*, an 34, nr. 1-2-3/2016, p. 167.

CHIȘINĂU, 27 MARTIE 2016: CONSTITUIREA SFATULUI ȚĂRII 2 ȘI MARȘUL UNIONIST

Imagini și documente

Nota redacției: În ziua de 27 martie 2016, la Chișinău s-au desfășurat Congresul de constituire a Sfatului Țării 2, cât și Marșul Unionist ce a urmat. La aceste evenimente a participat în calitate de invitat și Paul-Mircea Iordache, președintele Filialei Județene Botoșani a Uniunii Vatra Românească. Moment de importanță istorică, pentru limpezirea opțiunii basarabenilor spre integrarea europeană prin reunirea cu România, documentele aprobate de forul reprezentativ – având caracter plebiscitar, cât și declarațiile făcute de personalitățile prezente la aceste manifestări aduc un mesaj tonic al mișcării unioniste.

Rămâne ca, în timpul rămas până în anul 2018 – bornă de timp, reper pentru realizarea Reîntregirii Țării – cele două state românești, despărțite astăzi de râul Prut, să conlucreze pentru realizarea obiectivelor preliminare prevăzute în documentele adoptate.

Istoria nu așteaptă, iar generației noastre îi revine această misie. Dar, în primul rând, trebuie să conștientizăm aceasta, să ne „trezim din somnul cel de moarte”!...

Să unim energiile tuturor românilor, pentru a vindeca rana sângerândă a Basarabiei!

**Proclamație de constituire:
SFATUL ȚĂRII 2**

Congresul unioniștilor din R. Moldova, forul reprezentativ format din toate categoriile sociale: intelectuali, tineri, ofițeri, agricultori, veterani etc.

Noi, adepții mișcării de reunificare, delegați ai Congresului Sfatului Țării 2,

Pornind de la aspirațiile naturale de a locui într-un stat european și prosper;

Având în vedere dreptul oricărei națiuni la autodeterminare, fără niciun amestec din exterior;

Considerând statul de drept, dreptul internațional, democrația, drepturile omului, dreptatea și pluralismul politic ca valori supreme;

Reafirmând devotamentul nostru față de valorile general-umane, dorința de a trăi în pace și bună înțelegere cu toate statele, conform normelor unanim acceptate ale dreptului internațional;

Condamnând actele criminale și ilegale de dezmembrare teritorială din 1775, 1812 și 1939 (pactul „Ribbentrop-Molotov”) între regimul fascist și sovietic;

Luând act de mișcare de renaștere națională din 1988 - 1992 și de proteste anti-comuniste din 2009;

Luând act de Constituția R. Moldova, care stipulează că Suveranitatea națională aparține poporului;

Aprecind, din aceste considerente, că a sosit ceasul cel mare al săvârșirii unui act de justiție, în concordanță cu istoria poporului nostru, cu normele de morală și de drept internațional;

Subliniind dreptul constituțional al cetățenilor noștri la păstrarea, dezvoltarea și exprimarea identității etnice, culturale și lingvistice;

Subliniind dreptul suveran al statelor la formarea unor entități statale noi;

Subliniind caracterul actual de neutralitate și condamnăm starea ilegală de ocupație a unei regiuni din R. Moldova;

adoptăm această Proclamație, declarând-o **actul fondării Sfatului Țării 2.**

Congresul din 27 martie, de la Chișinău, la care au participat 1700 delegați, **PROCLAMĂ** crearea **SFATULUI ȚĂRII 2** și investirea membrilor pentru îndeplinirea obiectivelor de mai jos:

Implementarea etapelor și principiilor prevăzute în „Foia de parcurs - REUNIREA 2018”;

Informarea tuturor ambasadelor, privind proiectul Reunificării României și R. Moldova într-o entitate statală comună, precum și a consecințelor acestui fapt pentru securitatea regională și europeană;

Înfrățirea tuturor localităților din R. Moldova cu localități din România;

Promovarea în teritoriu a beneficiilor pentru culturile agricole ca urmarea reunificării;

Promovarea avantajelor reformei administrative și revenirea la județe, în R. Moldova;

Promovarea avantajelor introducerii punctelor vamale comune R. Moldova – România;

Promovarea avantajelor **unificării valutare** prin instituirea unei valutei comune și preluarea de către BNR a gestionării segmentului financiar-bancar al R. Moldova;

Promovarea avantajelor **unificării** vamale și a politicilor fiscale după modelul UE;

Promovarea avantajelor **unificării** activităților diplomatice;

Introducerea unui **serviciu militar** profesionist după standarde NATO;

Pregătirea unei agende precise pentru rezolvarea conflictului transnistrean, prin obținerea unor negocieri directe între București, Moscova, Germania și SUA;

Facilitarea procesului de redobândire a cetățeniei române;

Dialogul cu autoritățile competente pentru finalizarea urgentă a lucrărilor de interconectare și obținerea independenței energetice până în 2017;

Dialogul cu autoritățile competente pentru construcția unei linii de căi ferate

Chișinău – Iași, cu ecartament european și construcția unei linii de căi ferate de mare viteză Bălți – Chișinău – București – Timișoara;

Construcția autostrăzilor Chișinău – București și Chișinău – Iași – Cluj;

Crearea unui spațiu audiovizual unic: România – R. Moldova;

Adoptarea programelor educaționale din România în instituțiile de învățământ din R. Moldova;

Unificarea sistemului de telefonie, serviciul de urgență 112 și a serviciilor poștale;

Promovarea avantajelor constituirii în România a unui Fond pentru Moldova;

SFATUL ȚĂRII 2 / CHIȘINĂU / 27 martie 2016 /

www.sfatulitarii.md

SFATUL ȚĂRII - 100

PALTFORMA PROGRAM PENTRU UNIREA POPORULUI ROMÂN

Astăzi când constatăm că orânduirea sovietică a fost mai rea, mai crudă, mai ticăloasă decât cea țaristă, ne întâlnim la casa lui Constantin Stere din Bucov pentru a alcătui o platformă – program de cerințe și direcții de acțiune pentru unirea Moldovei cu România, singura și unica cale de integrare a acesteia în U.E. și N.A.T.O. După 25 de ani constatăm că problemele curente, mare parte inventate, neputința politică și necunoașterea istoriei naționale, ignoranța, lașitatea și frica au făcut ca cerințele Marilor Adunări Naționale din Chișinău să nu fie îndeplinite. La inițiativa inginerului Mircea Cosma, astăzi 15 iulie 2015 în curtea casei patriotului român Constantin Stere se întâlnesc reprezentanții organizațiilor neguvernamentale, delegațiilor basarabenilor, ai osmenilor care doresc să înmănereze Parlamentului României și Moldovei, Parlamentului European, Parlamentului Ucrainei și Parlamentului Federației Ruse o platformă – program, care să definească evoluția viitoare a procesului de revenire firească și pașnică a teritoriilor românești înstrăinate după 1945 de patria-mamă.

I. Înlăturarea consecințelor pactului Ribbentrop- Molotov pentru poporul român și naționalitățile conlocuitoare din Basarabia și Bucovina prin:

- Crearea comisiilor parlamentare de negociere a înlăturării consecințelor ultimatumurilor URSS din 26 și 28 iunie 1940 din reprezentanți paritari ai României, Moldovei, Ucrainei și Federației Ruse.
- Evaluarea din toate punctele de vedere a întoarcerii către România a Regiunii Cernăuți (fosta Bucovina) și a părții dintre Nistru-Dunăre- Prut - Marea Neagră (fostul Bugac) a teritoriului actualmente aparținător regiunii Odesa.
- Clarificarea statutului Transnistriei, în sensul integrării compensatorii a acesteia în Ucraina. Tighina rămâne în componența Moldovei, respectiv a României Mari fiind pe malul drept al Nistrului.
- Stabilirea modalităților de clarificare a sistemelor de pensii, sănătate, educație, etc.

II. Măsuri economice imediate:

- Asigurarea includerii Moldovei și Bucovinei de Nord în sistemul național energetic al României prin construirea în regim de urgență a LEA 400 KV Isaccea- Vulcanești- Chișinău- Bălți- Iași- Suceava- Găladin cu o capacitate de transport de minim 1500 MW;
- Finalizarea gazoductului Iași- Ungheeni- Chișinău;
- Construirea podurilor rutiere peste Prut la Falcui, Leova, Ungheeni, Miorcani; Începerea urgentă a lucrărilor coridorului IX Pan European, respectiv traseul București- Ploiești- Focșani- Iași- Chișinău- Bălți- Cernăuți;
- Refacerea la ecartament normal a căii ferate din Moldova și Bucovina;
- Crearea școlii de administrație națională pentru corpul funcționarilor publici,
- Reforma administrativă.

III. Măsuri de conștientizare a populației teritoriilor românești:

- Programul național "România 100" să devină program obligatoriu sub conducerea Parlamentului, pentru întreaga administrație publică, instituții de cultură, televiziune și radiofon public.
- Înființarea Muzeului Național al Unirii în București cu filiale la Chișinău, Cernăuți, Alba Iulia, Timișoara pentru evocarea momentelor unirii din anii 1918-1919.
- Edificarea monumentelor "România 1918" în toate centrele de județe din teritoriile românești.
- Analizarea în forurile științifice competente a actelor emise în numele poporului român în cele 5 provincii românești pentru unirea și înlăturarea din istoria națională scrisă și rescrisă de învingători a falsurilor și neștiinței.
- Organizarea de manifestări culturale și evocări istorice dedicate "Marii Uniri" cu caracter permanent, dar în special în datele de referință 27 martie, 22 mai, 4 august, 28 noiembrie, 1 decembrie.
- Alocarea sumelor necesare pentru ridicarea la București a unui monument, în Piața Constituției, de gloriificare a României Mari;
- Alocarea sumelor necesare tipării la Editura Enciclopedică a colecției de 12 volume intitulată "Făuritorii ai României Mari, proiect deja demarat de către istorici din România, Republica Moldova și Ucraina.
- Delegația poporului român din Basarabia, Bucovina, Muntenia, Moldova, Transilvania și Banat semnând acest document- program, îl supunem dezbaterii publice și îl înaintăm oficial parlamentelor țărilor, despre care am făcut

Sfatul Țării 2 forul reprezentativ al unioniștilor

Reunire 2018: Sfatul Țării 2 a votat foia de parcurs

1700 de delegați din toate raioanele Republicii Moldova au adoptat Foia de parcurs a Reunificării până în 2018 și pașii ulteriori acestui act. Evenimentul a avut loc duminică, în cadrul Congresului de constituire a Sfatului Țării 2, forul reprezentativ al unioniștilor.

Informarea întregii populații din Republica Moldova privind beneficiile unui stat comun cu România, demararea proiectului investițional pentru Republica Moldova, aprobarea de către Parlamentul de la București și Chișinău a principiilor Reunificării sunt câteva etape ale Foii de parcurs votate de reprezentanți ai tuturor categoriilor sociale: intelectuali, tineri, ofițeri, agricultori, veterani.

„Știm de unde am pornit și unde vrem să ajungem. Strategia noastră se bazează pe o serie de pași concreți, care decurg din abordarea pragmatică a procesului de Reunificare. Pasul final este ca în 2018, Unirea să fie votată în cele două parlamente”, a declarat Constantin Codreanu, coordonator al Blocului Unității Naționale și membru al grupului de inițiativă pentru crearea Sfatului Țării 2.

Printre numele marcante din Sfatul Țării 2 se regăsesc Nicolae Dabija, Mircea Druc, Ion Ungureanu, Alexandru Moșanu, Alecu Reniță, Mihai Cimpoș, Ion Negrei, Eugen Doga, Arcadie Suceveanu, Nicolae Botgros, Ion Varta, Petru Hadârcă, Iurie Colesnic, Gheorghe Mustea, Ninela Caranfil, Ion Iovcev, Octavian Țicu, Sandu Grecu, Vasile Iovu, Petru Bogatu, Silviu Tănase. Din listă mai fac parte și reprezentanți ai fiecărui raion și ai minorităților naționale. La final, participanții au votat, în mod simbolic, o declarație de Reunificare.

A: Sf. Sfatul Țării nr. 2
T: (+373) 70 41 42 45
W: www.sfatutarii.md
E: sfatu2016@gmail.com

27 martie 2016

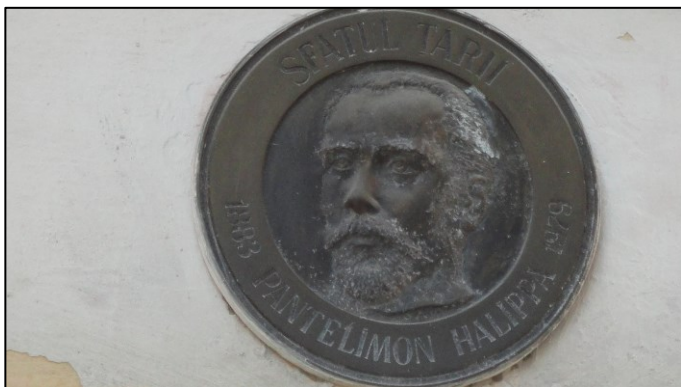
SFATUL ȚĂRII – 2



Chișinău, 26.03.2016: Congresul diasporei românești basarabene a avut loc în clădirea în care, la 27 martie 1918, s-a desfășurat ședința Sfatului Țării care a hotărât, prin vot, Unirea Basarabiei cu România



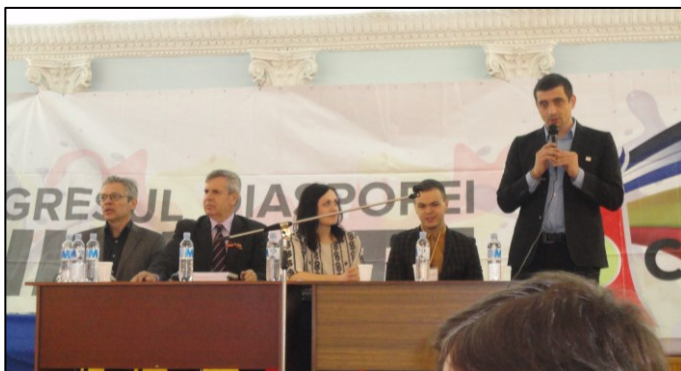
Chișinău, 26.03.2016: Ședință a Congresului Diasporei – Un cuvânt de salut și un îndemn la acțiune pentru reunificarea românească a adresat și Vitalia Pavlicenco, unul din liderii Consiliului Național al Unirii (al cărui președinte este Mircea Druc)



Clădirea Sfatului Țării: basorelief în bronz, reprezentând-ul pe liderul basarabean unionist Pantelimon Halippa (pe efigie par a se observa urme de gloanțe – bolșevicii s-au războit cu tot ce a însemnat spirit românesc în Basarabia)



Chișinău, 27.03.2016, Palatul Național: delegații aleși pentru a participa la Adunarea de constituire a Sfatului Țării 2 afluesc către sala de congrese



Chișinău, 26.03.2016: Ședință a Congresului Diasporei – au făcut expuneri, documentate științific, vizând considerentele socio-economice, istorico-culturale și politico-strategice ale reunificării Basarabiei cu România, personalități basarabene aflate pe toate meridianele lumii. La microfon, liderul Platformei unioniste din România „Acțiunea 2012”, George Simion



Chișinău, 27.03.2016, Palatul Național: încadrat de tinere basarabence – care au interpretat imnurile naționale ale României și R. Moldova – și secondat de generali, veterani ai războiului de la Nistru –1992 , acad. Nicolae Dabija, Președintele ales al Sfatului Țării 2, dă citire documentelor elaborate de acest for unionist



Chișinău, 26.03.2016: Ședință a Congresului Diasporei – Prestigiosul intelectual unionist Prof. univ. dr. Ion Berghia, originar din Soroca basarabeană, în prezent activând în cetatea universitară ieșeană, rostindu-și cuvântul adresat Congresului



Chișinău, 27.03.2016, Palatul Național: acad. Mihai Cimpoi adresându-se delegaților la Congresul de constituire al Sfatului Țării 2



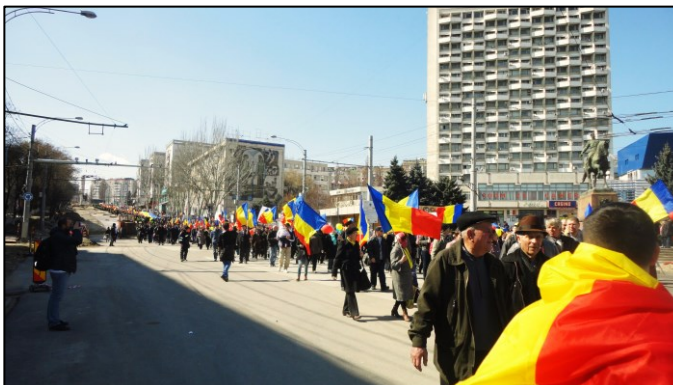
Chișinău, 27.03.2016, Palatul Național: înălțând mandatele încredințate de comunitățile locale, delegații votează documentele supuse aprobării forului unionist Sfatul Țării 2



Chișinău, 27.03.2016, bulevardul Ștefan cel Mare și Sfânt: începutul Marșului Unionist; pe una din pancarte se poate citi „Unirea, obiectiv național”, iar pe un drapel tricolor este pictată flamura dacică – dragonul cu cap de lup; participă și părinți cu copiii în brațe, care vor să hotărască viitorul românesc al pruncilor lor



Chișinău, 27.03.2016, Palatul Național: membrii aleși în Sfatul Țării 2 – personalități ale culturii și științei, ale vieții artistice și sociale, dascăli din școli și preoți, ofițeri superiori – toți, veterani ai luptei pentru identitatea românească a Basarabiei



Chișinău, 27.03.2016, Marșul Unionist: șirul „fără de sfârșit” al participanților la marș, ca un imens dragon tricolor, se apropie de Gara feroviară



Chișinău, 27.03.2016, piața Gării feroviare, punctul terminus al Marșului Unionist: o mare tricoloră ce vuieste de oameni care scandează, cântă, plâng și... speră

Să nu uiți, Gheorghe!... Să nu uiți, Ioane!...

Comemorare: 4 aprilie 1944 – Bombardarea Bucureștiului

Notă: text publicat de Ion Coja în Doctrină naționalistă

La 4 aprilie 1944, au murit sfârtecați de bombele americane 2.942 români, iar 2.126 au fost răniți.

Marea tragedie din 4 aprilie 1944, când Bucureștii, capitala României, au fost victima unui masiv și unic bombardament al aviației americane. Au fost vizate ținte civile, cu deosebire zona Gării de Nord, dar și partea centrală a orașului: Palatul Regal, Universitatea, hotelul Athénée Palace, Ateneul Român, hotelul Splendid etc. Ele nu aveau o justificare militară, deoarece frontul se afla departe, la

peste 300 km, pe linia Iași-Chișinău, iar luptele încetaseră de la sfârșitul lunii martie. Ostilitățile aveau să se reia abia la 20 august, scria profesorul Ioan Scurtu. Practic, atacul americanilor a fost în sprijinul sovieticilor, care nu puteau rupe frontul spre România. Potrivit ziarului “Timpul”, faimoșii aviatori de vânatoare români și servanții bateriilor antiaeriene au reușit să respingă totuși valurile de bombardiere americane. Astfel, în ziua tragică de 4 aprilie au fost doborâte 44 de aparate inamice, mai mult de o treime din

numărul total cu care americanii ne-au atacat! A doua zi, deasupra Ploieștilor, numărul avioanelor doborâte a fost de 54.

Cum se vede, cât erau ei de americani, România nu prea era atunci “sat fără câini”... Adevărat, la 22 iunie 1941, România a intrat în război alături de Germania, având ca obiectiv eliberarea Basarabiei și a nordului Bucovinei, ocupate de Armata Roșie cu un an înainte.

De menționat, mareșalul Antonescu nu s-a considerat în război efectiv cu cele două mari țări occidentale (făcuse în Occident strălucite studii



Giganticul incendiu de după bombardarea unor depozite de petrol-București 1944 (foto U.S. Air Force)

Același speaker, fără îndoială, care, astăzi la Radio Internațional, dojenește țările ocupate că «se lasă conduse» de «tiranii de la Moscova», așa cum îl numește Occidentul pe fostul său aliat din Est. Ce logică!... Ce legi arbitrare ale celui mai tare, aplicate de cei mari asupra celor mici, asupra victimelor, până la urmă, născute din necesitățile cauzei lor.»

În acea zi de 4 aprilie 1944, au murit sfârtecați de bombe americane 2.942 români, iar 2.126 au fost răniți. A fost un moment tragic, inexplicabil, cu victime nevinovate, care nu trebuie uitat – citatele sunt dintr-un studiu al Prof. univ. Ioan Scurtu.

Un monument dedicat piloților americani amintește despre bombardamentele din 1944 asupra Bucureștiului. O vreme a stat în curtea Muzeului Militar Național „Ferdinand I” din

București, ulterior fiind mutat cu onoruri în Parcul Cișmigiu.

Acolo se află și în ziua de astăzi. Monumentul este închinat de români soldaților americani din Parcul Cișmigiu: „Pentru americani, firesc, sunt eroi, pentru noi, nu. Este o glorie faptul că au bombardat și au ucis civili? Nu putem să-i glorificăm după acele bombardamente”, a declarat istoricul și colonelul în rezervă Ion Dănilă. Monumentul este asemenea unei cărți deschise pe care stă inscripționat faptul că 378 de soldați americani au murit la datorie în România pentru libertatea Europei și gloria SUA”. Adevărat, și 24 de piloți români, dar ei n-au fost (în istorie) învingători. Doar pe cerul Patriei...

Dumitru Puiu RUJAN

Prof. Dr. DAN PRODAN

9 Mai – Semnificații istorice românești și europene



9 / 21 Mai 1877 – Ziua Independenței statale a României. Constituția din iulie 1866 nu includea nici o referință la relațiile de subordonare ale României, rezultată în urma unirii Moldovei cu Țara Românească de la 24 ianuarie/5 februarie 1859 prin instituția / funcția domnitorului / principelui, în persoana colonelului Alexandru Ioan Cuza, prin unificarea instituțiilor statale identice din cele două principate și prin consolidarea instituțională din perioada februarie 1859 – februarie 1866, față de Imperiul Otoman, puterea suzerană și față de marile puteri europene garante. Astfel, pe plan intern, de jure și de facto, România nu era subordonată Imperiului Otoman. Pe plan extern însă, tânăra Românie se afla sub suzeranitatea tributară a statului otoman și sub garanția colectivă a marilor puteri europene implicate, în perioada 1848-1866, în evoluțiile interne din spațiul extracarpatic românesc. Direcția prioritară a politicii externe românești a fost armonizarea și actualizarea statutului juridic-diplomatic extern internațional al României cu legislația și conștiința independenței țării, realități obiective, de altfel, pe plan intern.

Recunoașterea Independenței de Stat a României se putea realiza pe două căi: diplomatică (pașnică, prin tratative) sau militară (activă, prin război împotriva puterii suzerane). În contextul unui nou puseu al crizei orientale (1875-1878), încercările guvernanților români de a obține Independența țării pe cale diplomatică, prin recunoașterea noului statut internațional de către marile puteri europene garante, a eșuat.

Circumspecțe și promovând propriile lor interese în zona Carpați – Dunărea inferioară – Peninsula Balcanică, marile puteri europene garante au preferat să urmărească atente evoluția evenimentelor politico-militare din zonă și apoi să-și manifeste poziția. A rămas viabilă varianta obținerii Independenței pe cale militară (activă, prin război împotriva Imperiului Otoman). Oportunitatea s-a ivit la începutul anului 1877, când Imperiul Rus a început pregătirile pentru un război ofensiv împotriva otomanilor, la sudul Dunării inferioare.

Astfel, la 4/16 aprilie 1877 s-a semnat, la București, Convenția politică româno-rusă (completată cu una militară bilaterală) de trecere a armatei ruse peste teritoriul României către teatrul de operații militare de la sudul Dunării inferioare. Conducerea otomană a considerat semnarea documentelor româno-ruse și permisiunea de tranzitare rusească a teritoriului românesc ca acte de trădare a statului vasal tributari față de puterea suzerană protectoare și a început bombardamentele de artilerie asupra malului stâng, românesc, al Dunării. Starea de război otomano-român s-a declanșat de facto la 26 aprilie/10 mai 1877, când artileria românească de la Calafat a răspuns energic bombardamentului bateriilor otomane de la Vidin. De jure, starea de război între România și Imperiul Otoman a fost declarată la 29 aprilie/11 mai 1877 de către Adunarea Deputaților, iar de către Senat în ziua următoare, la 30 aprilie/12 mai 1877, fiind notificată corespunzător părții otomane.

De la declararea stării de război cu otomanii până la proclamarea Independenței de Stat a României nu mai era decât un pas! Un mare pas! De altfel, proclamarea Independenței devenea urmarea logică, necesară și obligatorie a declanșării stării de război cu imperiul sultanilor! După intense pregătiri guvernamentale și parlamentare, politice și diplomatice, a fost convocată sesiunea extraordinară a Adunării Deputaților, la București, luni 9/21 mai 1877. Deputatul liberal-radical Nicolae Flea a adresat o interpelare guvernului I.C. Brătianu, prin care a cerut să se precizeze dacă executivul a notificat marilor puteri garante decizia Camerei parlamentare de la 29 aprilie/11 mai 1877

(declarația de război și, prin consecință, noul statut juridic internațional al României), dacă executivul „a luat toate măsurile necesare” în cazul stării de război anti-otoman. Ministrul de Externe român Mihail Kogălniceanu a răspuns interpelării, pronunțând un răsunător discurs, în care a declarat: „În stare de resbel, cu legăturile rupte (cu Imperiul Otoman - compl. DP) ce suntem? Suntem independenți, suntem națiune de sine stătătoare. (...) Așadar, domnilor deputați, nu am cea mai mică îndoială și frică de a declara în fața reprezentanței naționale că noi suntem o națiune liberă și independentă. Însă, domnilor, acum încep greutățile, fiindcă noua noastră condițiune cu definirea independenței noastre într-un mod mai determinant și mai absolut, trebuie să fie acceptată de Europa. (...) Mă rezum, domnilor: voim să fim independenți, pentru că voim să trăim cu viața noastră proprie, pentru că nu voim să mai plătim pentru greșelile altora, pentru că voim ca la gurile Dunării de jos să fim un bulevard în contra resbelului”

După discursul electrizant al lui M. Kogălniceanu, Adunarea Deputaților a votat o moțiune, la propunerea aceluiași Nicolae Flea, cu următorul conținut: „Camera, mulțumită de explicările guvernului asupra urmărilor ce a dat votului ei de la 29 aprilie (11 mai 1877, compl. DP) anul curent, ia act că resbelul dintre România și Turcia, că ruperea legăturilor noastre cu Poarta și independența absolută a României au primit consacrarea lor oficială”. Moțiunea a fost aprobată cu 79 de voturi pentru și 2 abțineri.



8 mai 1945, Reims – Franța, capitularea necondiționată a Germaniei, semnată de generalul Oxenius, feldmareșalul Jodl (în mijloc, semnând) și amiralul Friedeburg



Wilhelm Keitel semnează un document de capitulare la sediul forțelor sovietice din Berlin pe 9 mai 1945. Sovieticii insistaseră să organizeze un al doilea ceremonial de semnare a capitulării în Berlinul ocupat, după cel din 8 mai organizat de Aliații occidentali.

După acel vot istoric, președintele Camerei, liberal-radicalul C.A. Rosetti a precizat deputaților că a doua zi, marți 10 mai 1877, se împlinesc 11 ani de la întronarea domnitorului Carol I și i-a invitat să meargă la Palatul Domnesc, la ora 13, „să-l salute de bună venire” și să aclame „această reînviere a României”, respectiv proclamarea Independenței statale a țării.

Ulterior, în aceeași zi, ca urmare a interpelării senatorului Alexandru Orăscu și a răspunsului lui Mihail Kogălniceanu, Senatul a votat o moțiune cu atitudine identică, votată în unanimitate de senatorii prezenți și citită oficial de Dimitrie Ghica. În dupăamiaza zilei de luni, 9/21 mai 1877, mii de bucureșteni, locuitori ai capitalei și studenți, au manifestat cu mare entuziasm pe străzile orașului până târziu în noapte, actul și conștiința proclamării Independenței statale a țării pătrunzând puternic, definitiv, ireversibil, în rândul românilor.



9 Mai 1877 – Discursul ministrului de Externe Mihail Kogălniceanu în fața Adunării Deputaților de la București, în care proclamă fără echivoc starea de independență statale a României în relațiile cu Imperiul Otoman



Basorelief reprezentând momentul proclamării Independenței României, la 9 Mai 1877, în cadrul Adunării Deputaților de la București

A doua zi, marți 10/22 mai 1877, la ora 11,00 s-a oficiat un *Te Deum* la Mitropolie, amintindu-se și de proclamarea Independenței statale a țării. Ulterior, membrii guvernului, deputații și senatorii participanți la slujba religioasă s-au deplasat la Palatul Domnesc, unde l-au felicitat pe domnitorul Carol I cu ocazia celei de-a 11-a aniversări a întronării sale și în noua sa calitate de conducător al unei țări

independente. Toți vorbitorii au prezentat și importanța capitală pentru România a proclamării *Independenței statale*, realizată cu o zi în urmă, și rolul important al domnitorului în cucerirea neatărnării pe câmpul de luptă sud-dunărean, al recunoașterii acesteia la viitorul tratat de pace și de către cancelariile marilor puteri europene. În răspunsul său, domnitorul Carol I a mulțumit guvernanților și parlamentarilor pentru determinarea, seriozitatea și sentimentul patriotic național cu care au declarat ruperea relațiilor seculare cu otomanii și au proclamat Independența statale a României, pentru felicitările cu ocazia zilei de 10 Mai, declarându-se „fericit” că vestea adoptării neatărnării statale și importanța politică, diplomatică, militară, națională, patriotică a acesteia a ajuns în toate zonele țării.

Astfel, la 10 mai 1877 s-au sărbătorit în toată țara atât *proclamarea Independenței statale a României*, cu o zi înainte de către Parlament, cât și a 11-a aniversare a întronării domnitorului Carol I la București. În anii următori, cele două evenimente se vor sărbători doar la 10 mai, realizându-se astfel o translație cronologică temporală a aniversării adoptării Independenței țării de la 9 mai la 10 mai, pe de o parte, de încetățenire a Zilei Independenței la 10 mai, prin manipulare politico-ideatică-identitară pro-regală, pe de altă parte. Din 1881, ziua de 10 mai a căpătat o triplă semnificație: serbările regelui Carol I și ale reginei Elisabeta, după proclamarea anterioară a României ca Regat, tot prin hotărâre a Parlamentului, la 14 martie 1881. Prin urmare, în timpul Regalității României (1881-1947), la 10 mai s-au sărbătorit: întronarea domnitorului Carol I (1866), proclamarea Independenței statale a României (1877), ziua și serbările Regalității (1881). Din 1897, Spiru Haret a instituit „ziua de 10 mai ca zi de serbare școlară pentru toate școlile din țară”. După abdicarea silită a ultimului rege, Mihai I, la 30 decembrie 1947, începând cu 1948 ziua proclamării Independenței statale a României de către Parlamentul țării a „redevenit”, conform adevărului istoric, 9 mai, când se sărbătorește și astăzi, cu o amplitudine mai mică sau mai mare.

9 Mai 1945 – Ziua Victoriei împotriva Germaniei hitleriste. În dimineața zilei de 9 mai 1945, la ora 02,00 (ora Moscovei), a intrat în vigoare al doilea document oficial de capitulare necondiționată a Germaniei hitleriste, semnat la Berlin, în noaptea de 8/9 mai 1945, de reprezentanții URSS, Marii Britanii, SUA și Franței, din partea aliaților, de feldmareșalul Keitel, generalul Stumpf, amiralul Friedeburg, din partea învinșilor. La 7 mai 1945 a fost semnat la Reims (Franța), primul document oficial de capitulare necondiționată a Germaniei hitleriste, de către reprezentanții URSS, Marii Britanii, SUA și Franței, pe de o parte, ai Germaniei înfrânte (feldmareșalul Jodl, amiralul Friedeburg, generalul Oxenius), pe de altă parte. Încetarea totală a luptelor s-a aplicat la 8 mai, ora 00,00 - la 9 mai, ora 02,00 (ora oficială a Moscovei), marcând sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial în Europa. Ca urmare, statele din apusul Europei sărbătorec *Ziua Victoriei la 8 Mai*, iar țările din centrul și răsăritul Europei, printre care și România, *la 9 Mai*. Al Doilea Război Mondial va mai continua în vestul Oceanului Pacific și în zona Japoniei până la 2 septembrie 1945, când reprezentanții împăratului nipon au semnat, în fața aliaților învingători, predarea necondiționată a Imperiului Soarelui-Răsare.



9 Mai 1945 – Trupele Armatei Roșii sărbătorec victoria împotriva Germaniei hitleriste, în Berlinul devastat; în fundal, Poarta Brandenburg



Ziarul La Libre Belgique anunță capitularea Germaniei

9 Mai 1950 – Ziua Europei. „*Declarația Schuman*” a fost prezentată la 9 mai 1950 la Paris, în numele guvernului francez, de către ministrul de Externe francez Robert Schuman. Co-autorii, *Jean Monnet* și *Robert Schuman*, au precizat în declarație că propusa cooperare inter-europeană va fi astfel concepută, încât să genereze interese comune în Europa apuseană, ceea ce va ușura integrarea economico-politico-financiară treptată, una din condițiile pacificării și normalizării relațiilor complexe dintre țările vest-europene, în special între Franța și Germania federală. **Jean Monnet (1888-1979)**, în calitate de consilier cu probleme europene al guvernului francez, a fost co-autorul îndrăzneței și viziunii „*Declarații Schuman*”, prin care semnatarul și guvernul francez propuneau înființarea unei asociații vest-europene a cărbunelui și oțelului, două produse fundamentale, strategice, vitale, necesare dezvoltării economice capitaliste. Astfel, la 18 aprilie 1951, s-a format *Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului (CECO)*, prima comunitate europeană economică supranațională, postbelică – baza temeinică a viitoarei Uniuni Europene. CECO a fost alcătuită din: Franța, Germania federală, Italia, Olanda, Belgia, Luxemburg. Jean Monnet a fost primul președinte al Comitetului Executiv al CECO, între 1952-1955.

Robert Schuman (1886-1963), Jurist, om politic, diplomat francez, ministru de Finanțe (1946-1947 și 1955-1956), prim-ministru (noiembrie 1947 – septembrie 1948), ministru de Externe al Franței (1948-1952). Experiența de viață, profesională, politică, funcțiile de conducere ministeriale, deținute în perioada 1946-1950, tragediile Franței în cele două Războaie Mondiale l-au făcut să înțeleagă foarte bine necesitatea unificării țărilor vest-europene în diferite structuri suprastatale, a integrării lor în diverse asociații și comunități economice, politice, militare, culturale etc. pentru reconstrucția postbelică și pentru stăvilirea amenințării pericolului comunist sovietic-stalinist. Ca urmare, în colaborare cu Jean Monnet, a fost artizanul și vocea oficială a proiectului de asociere și integrare europeană pe etape, proiect prezentat în „*Declarația Schuman*”, dată publicității la 9 mai 1950 la Paris, în numele guvernului francez. Coautori, Jean Monnet și Robert Schuman, au precizat

textual: „Uniunea Europeană nu se va forma într-o singură etapă sau în conformitate cu un singur plan. Aceasta va fi construită prin realizări concrete, care creează mai întâi o solidaritate **de facto**. Unificarea națiunilor din Europa necesită eliminarea vechii opoziții dintre Franța și Germania”. Concret, cei doi artizani ai Europei unite propuneau: asumarea trecutului, conștientizarea prezentului, construirea împreună a viitorului. Între 1958 - 1960, Robert Schuman a fost președinte al Parlamentului European. În consecință, datorită rolului și importanței „Declarației Schuman” (9 mai 1950, Paris), acea zi a fost desemnată oficial „Ziua Europei”, iar Jean Monnet și Robert Schuman au primit, fiecare, din partea Parlamentului European, titlul de „Părinte al Europei”. Mai mult decât atât, zone politico-administrative sau rezidențiale, parcuri sau străzi din orașe al țărilor Uniunii Europene poartă astăzi numele lui Jean Monnet sau Robert Schuman.

Jean Monnet (1888-1979). Om politic francez, diplomat, consilier cu probleme europene al guvernului francez, timp de mai mulți ani. Experiența de viață, de om de afaceri, de bancher, a celor două Războaie Mondiale, formația moral-civică și intelectuală l-au determinat că creadă profund și să-și dedice viața cauzei integrării europene, pe mai multe planuri, realizată pas cu pas, în diferite domenii de activitate: economic, social, politic,

financiar, militar, cultural, ideologic. O primă aplicare a ideilor sale unioniste, integratoare europene, a fost activitatea complexă pentru formarea și demararea activităților Societății sau Ligii Națiunilor, înființată în 1919, al cărei secretar general adjunct a fost între 1919-1923. În perioada 1945-1950 a depus eforturi considerabile pentru promovarea ideii integrării europene în diferite domenii și la diverse nivele – pe de o parte pentru refacerea Europei distrusă de Al Doilea Război mondial, pe de altă parte pentru construirea unei Europe unite, atât pentru ea înseși, cât și pentru a fi o contrapondere viabilă blocului statelor socialiste-comuniste, conduse de URSS. În calitate de consilier cu probleme europene al guvernului francez, a fost co-autorul îndrăzneței și viziunii „Declarații Schuman”, prezentată la 9 mai 1950 la Paris, prin care semnatarii și guvernul francez propuneau înființarea unei asociații vest-europene a cărbunelui și oțelului, două produse fundamentale, strategice, vitale necesare dezvoltării economice capitaliste. Astfel, la **18 aprilie 1951 s-a format Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului (CECO)**, prima comunitate europeană postbelică economică supranațională, baza temeinică a viitoarei Uniuni Europene. CECO a fost alcătuită din: Franța, Germania federală, Italia, Olanda, Belgia, Luxemburg. Jean

Monnet a fost *primul președinte* al Comitetului Executiv al CECO, între 1951-1955.



9 Mai 1950 - Robert Schuman rostește faimosul discurs în favoarea viitoarei uniuni și integrării europene, sărbătorită ulterior ca "Ziua Europei"



Jean Monnet (stânga) și Robert Schuman (dreapta), „Părinții Europei”

Bibliografie selectivă:

- Adăniloie Nichita, *Independența națională a României*, Editura ARSR, București, 1986, pp. 150 - 194;
- Adăniloie Nichita, *„România independentă”*, în Academia Română, *Istoria Românilor*, vol. VII, tom I (1821 - 1878), ediția a II-a, revăzută și adăugită, coordinator acad. Dan Berindei, Editura Enciclopedică, București, 2015, pp. 689 - 720;
- Adăniloie Nichita, *„Data proclamării Independenței naționale a României”*, în *Studii și Articole de Istorie*, LXVI, 2001, București, pp. 143 - 150;
- Theodorescu Bogdan, *„Discursul rostit de Mihail Kogălniceanu în ședința Adunării Deputaților din 9 mai 1877”*, în *Studii și Articole de Istorie*, LV - LVI, 1987, București, pp. 177 - 183;
- **9 Mai**, în *Wikipedia*, pentru informații și fotografii;
- **Schuman Robert**, în *Wikipedia*, pentru informații și fotografii;
- **Monnet Jean**, în *Wikipedia*, pentru informații și fotografii.

ZIUA EROILOR

între smerenie, recunoștință și... uitare



Botoșani, Centrul Vechi Istoric, Piața 1 Decembrie 1918: Grupul Statuar „Compania de mitraliere maior Ignat în atac” închinat eroilor botoșăneni din primul război mondial (eroismului subunități conduse de maiorul Grigore Ignat, care a rezistat, păstrând colina, apărând până la ultima suflare). În cele patru colțuri ale soclului sunt poziționate plăci din bronz pe care sunt săpate numele provinciilor unite cu România în 1918: Basarabia (E), Bucovina (N), Ardealul (V) și Banatul (S). Armata sovietică, după ocuparea Botoșaniului (7 aprilie 1944), a smuls plăcile „Basarabia” și „Bucovina”, care au fost reconstituite și remontate abia la 12 aprilie 1987, discret, de către administrația de-atunci – gest temerar pentru acele vremuri, cerut cu insistență de botoșăneni.

Puține popoare din Europa au plătit pentru păstrarea ființei naționale un asemenea tribut de sânge ca poporul român. Dacă în Războiul de Independență aproximativ 10.000 de eroi au plătit cu prețul vieții libertatea noastră, în Războiul de Întregire pierderile au depășit cele

mai sumbre previziuni. Astfel, conform unui bilanț al pierderilor suferite de armata română, publicat în Buletinul Informativ al Marelui Cartier General al armatei, din iunie 1919, se preciza că un număr de 330.000 de militari au căzut în luptă sau au murit în spitale datorită rănilor și bolilor căpătate pe front.1 Aproximativ aceleași date au fost prezentate și de delegația română la Comisia de reparații (335.000 morți), la care se adaugă și victimele din rândul populației civile (peste 650.000 de morți datorită bolilor, foamei și execuțiilor ca represalii, făcute de trupele de ocupație).2 La aceste cifre trebuie să adăugăm și pe cei peste 50.000 de militari din teritoriile românești aflate sub ocupație străină (Transilvania, Bucovina și Basarabia), care au murit luptând în alte armate, precum și pe cei peste 75.000 mutilați de război.

Profesorul univ. dr. Nicolae Ciobanu, președintele Comisiei de Istorie Militară, făcând o comparație cu situația pierderilor din alte țări participante la război, arată că «cei ce și-au sacrificat viața în slujba unității statale depline reprezintă 33% din totalul efectivului mobilizat din Romania, în timp ce, pentru alte state membre ale Antantei, aceste cifre se ridicau la 10,66% (Marea Britanie), 17,48% (Rusia), 18,29% (Franța) din efectivele mobilizate».

Dacă ținem seama că populația României, la intrarea în război, era de aproximativ 7.500.000, observăm că cei 985.000 de oameni care și-au pierdut viața pe front, sau ca victime ale războiului, se ridică la aproape 15% din totalul populației – o jertfă care, prin proporțiile ei, ar trebui să ne determine la mai multă recunoștință și pioșenie, când e vorba de eroi.

Aceste imense sacrificii umane ar fi trebuit să determine pe conducătorii lumii să nu mai declanșeze, niciodată, un război devastator, dar, din păcate, perioada de pace a fost folosită pentru pregătirea unui nou război, conflagrație în care România a fost nevoită să lupte pentru a elibera, din nou, acele teritorii românești pentru care plătitese un greu tribut de sânge. Drumul de luptă al armatei române nu a fost un drum triumfalist, din victorie în victorie – fiecare zi de luptă a însemnat imense suferințe și jertfe, fiecare kilometru parcurs prin luptă a însemnat o crâncenă înclăștare și mult sânge vărsat. Numărul morților a fost imens, încât și astăzi, după mai bine de 70 de ani, statisticile dau cifre diferite. Există tendința de a diminua numărul celor care au făcut jertfa supremă, prin referirea doar la cei înregistrați în timpul luptelor, uitându-se că, din cei 445.153 de prizonieri capturați de Armata Roșie, din rândul trupelor române,

numai 80.000 au supraviețuit, iar 20.000 s-au înrolat în diviziile Tudor Vladimirescu și Horia Cloșca și Crișan. Sunt menționați în evidențe 367.966 dispăruți pe Frontul de Est. Este o culpă a statului român că, după atâția ani, nu a putut clarifica situația fiecărui ostaș trimis să lupte pentru țară și care nu s-a mai întors niciodată la familie, la pământul strămoșesc și nu a avut parte nici măcar de un mormânt. În aceste condiții, ni se par mai aproape de adevăr următoarele date: 381.118 morți pe Frontul de Est și 169.800 căzuți în Campania de Vest, date acceptate de tot mai mulți istorici. Iată, deci, în memoria cui ne plecăm capul cu recunoștință atunci când, de Ziua Eroilor sau cu prilejul altor sărbători naționale, depunem o coroană de flori, gândindu-ne că – așa cum este înscris pe soclul Monumentului Eroilor din al Doilea Război Mondial, din Botoșani – «pentru ca noi să respirăm azi aerul libertății, ei au ales calea eternității».

Declararea Zilei Eroilor ca sărbătoare națională a fost instituționalizată în anul 1920, când, prin Decretul Lege nr. 1693/04.05.1920, s-

a stabilit ca această zi să fie sărbătorită în fiecare an, cu prilejul Zilei Înălțării Domnului. Un rol important în cinstirea memoriei eroilor l-a avut Asociația Cultul Eroilor, aflată sub înaltul patronaj al Bisericii Ortodoxe Române și al Ministerului Apărării Naționale și având ca președinte de onoare pe Regina Maria, iar ca președinte executiv pe viitorul patriarh Miron Cristea. Pornind de la sentimentul patriotic și civic de cinstire a actelor de eroism național, în anii interbelici s-au construit monumente și plăci comemorative în aproape toate localitățile țării, s-a construit și inaugurat Mormântul Ostașului Necunoscut, mausolee – unde au fost adunate rămășițele pământești ale celor căzuți în lupte – dintre care, cel mai cunoscut este Mausoleul de la Mărășești. Desființată pe vremea regimului comunist, Asociația Cultul Eroilor și-a reluat activitatea imediat după decembrie 1989. În prezent, Asociația are o contribuție importantă în menținerea mereu vie a recunoștinței față de eroii neamului. Prin adoptarea Legii 379/2003 privind regimul mormintelor și operelor comemorative de război, cât și prin înființarea Oficiului pentru

Cultul Eroilor se realizează o mai amplă cuprindere a tuturor manifestărilor și preocupărilor specifice promovării cultului eroilor la români. Spre cinstea sa – în ciuda fondurilor modeste ce-i sunt puse la dispoziție – încă de la înființare, Oficiul a reușit să reamenajeze mai multe cimitire ale eroilor români aflate pe teritoriul altor state (cimitirele de la Cernăuți, Țiganca etc.), să întocmească și să actualizeze listele cu eroii de război, să poarte discuții, în cadrul unor comisii mixte, privind regimul mormintelor de război ale eroilor români de pe teritoriul Federației Ruse și alte activități dedicate memoriei eroilor.

Este de apreciat faptul că multe autorități locale acordă atenție întreținerii cimitirelor și monumentelor comemorative dedicate eroilor, iar în multe localități se construiesc noi monumente. La mormintele eroilor de pe teritoriul țării ard zilnic lumânări aprinse de oamenii simpli, care prețuiesc jertfa înaintașilor, iar florile nu se vestejesc aproape niciodată.



Botoșani – Cimitirul Eroilor din Primul Război Mondial (1916-1919): Cinstire și veșnică pomenire eroilor neamului



Botoșani – Cimitirul Eroilor: cordonul tinerilor străjeri veghează mormintele eroilor



Păstrăm tradiția populară, culturală și religioasă românească!



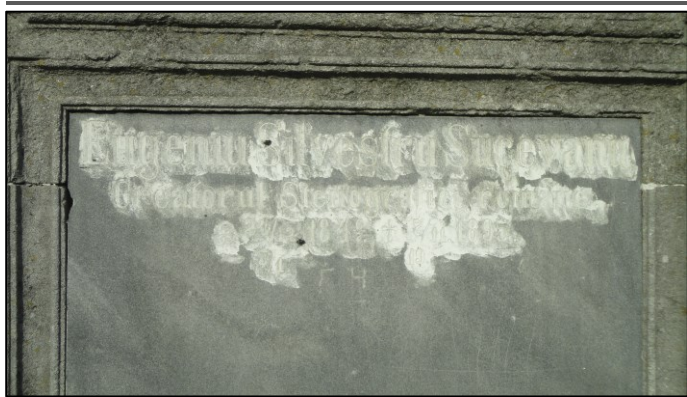
Botoșani, 9 iunie 2016, Ziua Eroilor: În timpul depunerii coroanelor de flori, la căpătâiul eroilor se aprind candelile



Botoșani, 9 iunie 2016, Ziua Eroilor: Asociația Cultul Eroilor – transferul, prin educație, a făcliei recunoștinței între generații



Cernăuți – Crucea-monument ridicată în memoria militarilor români căzuți la datorie pe meleaguri nord-bucovinene: Col. (r) Gh. Timofte, Președintele Fil. Botoșani a Asociației Cultul Eroilor, depunând o coroană de flori



Cemăuți, cimitirul vechi: morminte ale unor mari personalități din istoria și cultura română, zăcând în uitare – Eugeniu Slivestru Suceveanu (1846-1895), creatorul stenografiei române

Cu toate acestea, ne punem întrebarea firească, dacă facem suficient în memoria celor care și-au dat viața pe altarul patriei. Din păcate, răspunsul este negativ. Dacă statul român nu a cheltuit, la vremea respectivă, suficient pentru dotarea armatei cu armament și tehnică de luptă – pentru ca dotările să fie comparabile cu ale adversarilor noștri, lipsa acestui echilibru explicând și numărul mare de morți în confruntările directe – statul român nu cheltuiește suficient nici pentru cinstirea memoriei eroilor. Astfel, bugetul pentru acest an al Oficiului Național pentru Cultul Eroilor este de numai 2.619.000 lei, din care, 1.726.000 lei reprezintă cheltuieli de personal; rezultă că pentru cheltuielile materiale destinate întreținerii, construirii și restaurării cimitirilor românești din străinătate rămân mai puțin de 900.000 lei, deci aproximativ 200.000 de euro, în timp ce sute de mii de eroi căzuți pe teritoriul Federației Ruse sau al Ucrainei nu au un mormânt cu o cruce la căpătâi, nu au măcar o placă comemorativă sau un monument, care să ne amintească de jertfa lor. Este și mai grav că sunt cimitire și monumente, aflate în țară, care sunt neglijate, părăginite și uitate de cei care ar trebui să le îngrijească. Sunt morminte de eroi, în cimitirile unor localități de pe valea Prutului și a Jijiei, care nu mai au nici măcar cruci la căpătâi. Sunt localități numeroase unde există cimitire ale ostașilor sovietici, dar nu există morminte pentru acei cu care au luptat sovieticii de au căzut în luptă!...

Acum, când ne pregătim să celebrăm centenarul Marii Uniri din 1918, încă nu avem un Monument al Unirii în sanctuarul unde s-a împlinit visul de veacuri al poporului român: la Alba Iulia – și asta, pentru că nu se dau autorizațiile necesare construirii acestuia. La București – acolo unde, la 24 ianuarie 1859, a fost ales domn al Țării Românești, domnul Moldovei, Alexandru Ioan Cuza, punându-se astfel bazele României moderne – nu avem un monument semnificativ dedicat Unirii. La acest capitol, am putea lua exemplul de la alt popor latin, poporul italian, care a realizat unirea în aceeași epocă istorică și care, în memoria acestui eveniment, a construit un ansamblu monumental numit Altarul Națiunii. Dar, comparația cu alte națiuni ne este net defavorabilă. Astfel, Ungaria, care s-a aflat în tabăra învingătorilor, în ambele războaie mondiale – și unde, în 1919, un sergent român a coborât drapelul ungar de pe clădirea Parlamentului din Budapesta și a legat în locul lui opinia românească – are o Piață a Eroilor, care constituie, în sine, un ansamblu monumental grandios. Germanii, care au pornit și au pierdut cele două războaie mondiale, au reușit să găsească și să înhumeze în cimitire rămășițele tuturor ostașilor germani căzuți în luptă, prevăzând în buget o sumă de aproximativ 10 euro, pentru fiecare erou căzut – sumă cu care se întrețin cimitirile eroilor, se repatriază rămășițele pământești ale onora dinre ei, se organizează activități comemorative etc.

Prin contrast, la noi întâlnim cimitire uitate în paragină și opinii de genul: «nu mai sunt bani

care să fie alocați pentru suținerea memoriei colective față de cei care au murit de mult», cum își «justifică» un primar de comună – probabil și ea uitată de Dumnezeu – lipsa de preocupare! Aici s-a ajuns cu lipsa de îngrijire pentru eroii noștri!

Așa cum arătam la început, puține popoare au plătit un asemenea tribut de sânge pentru a putea trăi și dăinui pe pământul unde s-au născut. Poporul român, în decursul celor 2000 de ani de existență, a dus nenumărate bătălii – obținând victorii, dar cunoscând și înfrângeri –, bătălii în care a pierdut o parte dintre cei mai buni fii ai săi, cât și o parte din teritoriu, dar acest popor a continuat să trăiască pe acest pământ, moștenit din moși strămoși, apărând credința străbună, în care s-a născut, credință care l-a îmbărbătat în lupte și a luminat drumul eroilor. Atâta timp cât tânăra generație va fi educată în spiritul cunoașterii și prețuirii valorilor morale ale acestui popor, România va dăinui, având un viitor în marea familie europeană – o «Europă a Patriilor», cum prefigura ilustrul președinte francez, generalul Charles de Gaulle.

1. România în anii Primului Război Mondial p.698;

2. Arhiva Ministerului de Externe, fond Primul Război Mondial, vol. 58 f.378

Col. r. Gheorghe Timofte
Președinte,
Asociația Națională Cultul Eroilor
«Regina Maria» Filiala Botoșani



Cemăuți, cimitirul vechi: morminte ale unor mari personalități din istoria și cultura română, zăcând în uitare – Dr. Ion Gh. Sbierea (1836-1916), prof. universitar Cernăuți

Cemăuți, cimitirul vechi: Capela-Criptă a mitropoliților Cernăuților și Bucovinei

Cemăuți, cimitirul vechi: morminte ale unor mari personalități din istoria și cultura română, zăcând în uitare – Aron Pumnul, dascălul cernăuțean al lui Mihai Eminescu



Cimitirul de Onoare Românesc de la Țiganca – Basarabia, unde sunt înhumați 1.020 de eroi români căzuți în al doilea război mondial.



O cruce improvizată în memoria celor 150.000 de ostași români căzuți la Cotelul Donului (foto: Vasile Șoimaru) – la 19 noiembrie 1942, la o distanță de 1.942 de kilometri de Chișinău, se declanșa cea mai tragică operațiune militară din istoria Armatei Române, cea de la Cotelul Donului, componentă a marii Bătălii de la Stalingrad. În lupta de la Cotelul Donului și din Stepa Calmucă s-au prăpădit 150.000 de ostași români. Conform datelor publicate de profesorul Raoul Șorban („Invație de stafii”, Ed. „Meridiane”, 2003), tot acolo s-au pierdut și 100.000 de români care făceau parte din armata maghiară..

La Botoșani s-a constituit Fundația Academică “August Treboniu Laurian”

Sâmbătă, 7 mai 2016, în Aula Magna a Colegiului Național “August Treboniu Laurian” din Botoșani, s-a desfășurat colocviul pe tema înființării Fundației academice “August Treboniu Laurian”, în scopul promovării activităților cultural-științifice, a valorilor locale, a învățământului universitar de stat în Botoșani.

Printre inițiatorii proiectului figurează Cetățeni de onoare ai municipiului Botoșani, membri ai Academiei Române, reprezentanți ai învățământului universitar din Iași, București și din străinătate, ai unor instituții de cultură din Botoșani și Iași, personalități ale științei și culturii, reprezentanți ai administrației locale și centrale.

Conform propunerii Comitetului de inițiativă, **Florin Simion Egner**, directorul Zonei Metropolitane Botoșani, a fost ales în funcția de Președinte executiv al Fundației academice “August Treboniu Laurian”. Domnia sa a avut amabilitatea să ne acorde un interviu pe această temă. Așadar, domnule inginer Florin

Simion Egner, proaspăt ales Președinte executiv al Fundației academice Laurian, mult succes în nobila misiune încredințată!

P.M.I.: Care este motivația înființării Fundației Academice Laurian?

F.S.E.: Botoșani este un oraș cu o istorie veche. El păstrează și astăzi multe elemente arhitectonice care îi conferă identitate: o biserică din piatră ctitorită la anul 1350, cele două biserici domnești de la 1551-1552, a doua, Uspenia, legată de numele lui Eminescu, care s-a născut în imediata apropiere și a fost botezat aici, și un Centru Vechi Istoric, reabilitat prin finanțare europeană și care amintește splendoarea orașului din perioada 1750-1900.

Orașul are importante tradiții culturale, fiind întotdeauna, de-a lungul timpului, al doilea oraș după Iași, în Regat.

Nici un alt oraș din Moldova, în afara Iașilor, nu a mai avut atâtea școli pentru români și pentru etnii, raportate la numărul populației. Pe lângă

școlile în limba română – cea domnească de la 1759 (au fost 11 școli la Unire), Botoșanii aveau școala armeană – cea de băieți de la 1835 (dar cu 3 școli la Unire), ebraică – cea de băieți de la 1866 (dar cu 37 de școli în 1894), greacă – cea de la 1766, din timpul lui Grigore Ghica sau germană – pensionul de băieți de la 1842.

Nici un alt oraș din Moldova – cu excepția Iașilor – nu a avut atâtea biblioteci (cele ale lui Mihail Haret sau Teodor Boyan erau impresionante), librării (existau 37 la anul 1939, între care 20 înființate în perioada interbelică), tipografii care susțineau actul cultural (în Botoșani erau 20, între care jumătate deschise în perioada interbelică), ziare și reviste (184 publicații au apărut în Botoșani după Unire, între care aproape jumătate înființate în perioada interbelică. Aici fac mențiunea că 60 de ziare și reviste au avut apariție neîntreruptă, în toată acea perioadă).



Corul Liceului de Artă „Ștefan Luchian”, condus de dr. muzicolog Laurențiu Palade, a interpretat Imnul de Stat al României, Imnul Uniunii Europene și Gaudeamus Igitur



Alocuțiunea scriitorului Horia Zilieru, președintele Filialei Iași a Uniunii Scriitorilor



Alocuțiunea prof. univ Mardarie Sorohan, Facultatea de Fizică a Universității A. I. Cuza Iași



Expunerea Președintelui executiv al Fundației Academice A. T. Laurian, Florin Simion Egner



Imagine din sală, în timpul desfășurării lucrărilor



Alocuțiunea scriitorului Petruț Pârvescu, Președintele Cenaclului literar „Ion Pillat” Botoșani

Nici un alt oraș din Moldova nu a mai avut (și Botoșanii are și astăzi!) Teatrul de Stat și Filarmonică de Stat, Teatrul pentru copii și tineret, Ansambluri muzicale, între care Rapsozii Botoșanilor, finanțate de comunitate.

Așa încât, pare firesc faptul că cele mai importante patru personalități din cultura României s-au născut pe aceste meleaguri: este vorba de Eminescu, Iorga, Enescu și Luchian.

P.M.I.: *A mai existat în orașul Botoșani o Fundație academică?*

F.S.E.: Este prima și inițiativa este a mediului universitar din Iași. Un rol important l-a avut Profesorul Mircea Rusu, cetățean de Onoare al Botoșanilor, din anul 2002.

P.M.I.: *Enumerați câteva dintre personalitățile care au înființat această Fundație?*

F.S.E.: Lista a cuprins 80 de personalități și ea este deschisă! Între ele regăsim mulți botoșăneni, puternic implicați în activitățile culturale și în promovarea orașului, care au înființat fundații culturale și științifice, au doctorate, au condus și înființat reviste, au promovat proiecte importante pentru dezvoltarea orașului. Alături de profesorul Mircea Rusu, pe care l-am menționat, sunt și prof. univ. Constantin Corduneanu din SUA, academicieni, între care Constantin Toma, Radu Miron, Alexandru Zub, Dumitru Murariu, Teodor Dima, profesorii universitari ieșeni Constantin Vasiliță, Vasile Vintu, Corneliu Munteanu, Nicolae Crețu, George Poede, Bujor Prelipcean, Sorin Stratulat, Vasile Burlui, Elvira și Mardare Sorohan, Irina și Liviu Zetu, Maria, Mircea și Adrian Covic, Norina Forma, Ion Ciprian și alții care au susținut proiectul.

O întreagă pleiadă de scriitori și oameni de cultură din Iași, mulți dintre ei cu origini botoșănene, se află alături de noi: Horia Zilieru, Ioan Holban, Dan Lungu, Vasile Iancu sau Lucian Vasiliu sunt numai câteva nume.

Botoșanii vin, la rândul lor, la constituirea Fundației cu personalități remarcabile: doctori în științe, istorie, litere, drept sau teologie, scriitori importanți și le cer iertare multor altora, cu merite deosebite, dar pe care în timpul relativ scurt nu i-am putut contacta.

Nu întâmplător am început întâlnirea noastră cu Gaudeamus Igitur.

P.M.I.: *Cum vă explicați prezența, pentru prima dată la Botoșani, a atâtor personalități din mediul academic? Cine a finanțat o asemenea desfășurare de forțe în orașul nostru?*

F.S.E.: Am mai spus, inițiativa este a mediului academic ieșean și acolo am avut în Cetățeanul de onoare al Municipiului Botoșani, prof. univ. Mircea Rusu un adevărat și entuziast promotor al inițiativei. Și o să amintesc faptul că, pe 21 august, Domnul Profesor împlinește vârsta de 96 de ani! Practic, oaspeții noștri din Iași și din alte locuri au venit cu mijloace proprii și doresc în continuare să fie alături de noi, inclusiv financiar. Profesorul Corduneanu, academicianul care este de 30 de ani profesor universitar în Arlington, Dallas, statul Texas, SUA, dorește să trimită Fundației o sumă de bani, ca o donație pentru funcționare în primul an. Și exemplele pot continua.

P.M.I.: *Care au fost așteptările Dvs. la prima întâlnire și cum apreciați acest început?*

F.S.E.: A fost la nivelul așteptărilor, pentru că am pregătit evenimentul timp de șase luni. În septembrie anul trecut am mai avut în Botoșani o întâlnire, la care au fost prezenți, între alții, șase

academicieni. Pentru Botoșani este o ștachetă înaltă, numai de noi depinde să valorificăm această uriașă oportunitate.

P.M.I.: În acest sens, care sunt primii pași concreți pe agenda Dvs.?

F.S.E.: Înregistrarea Fundației, care este o problemă mai mult tehnică și pe care a dorim realizată până în august. Până atunci, avem în derulare o serie de activități, unele deja concretizate, altele programate, astfel:

I. În primul rând: după ședința de înființare a Fundației, a avut loc întâlnirea de la Iași, pe 12.05.2016, cu Președintele Fundației, Mircea Rusu și cu membri ai Consiliului Director. Este de remarcat că mediul academic Iași a avansat primele propuneri pentru a sprijini inițiativa Fundației: Botoșani – Centru Universitar, după cum urmează:

1. Înființarea în cadrul fiecărei Primării din Zona Metropolitană Botoșani a unui Birou de Expansiune și Dezvoltare Economică – acesta va evalua oportunitățile (de exemplu, la o primărie de comună pe lângă care trece un drum național – înființarea unei benzinării, cu un spațiu comercial, o parcare etc.) ș.a. asemenea;

2. Un centru universitar integrat – rezervare prin HCL a clădirilor cât și a terenurilor disponibilizate prin reorganizarea unităților militare din zonă și înființarea unei Platforme universitare în genul Incubatorului de Afaceri (astfel, o universitate care are oportunități în Botoșani va putea închiria spații și celelalte anexe pentru a se înființa aici o filială);

3. Înființarea în Botoșani a unui Centru Permanent de Construcții, după modelul Grenoble. Acest model presupune ca un tânăr să primească o educație completă, funcție de aptitudini: elev; zidar; maistru constructor; maistru educativ; ing. profesor preuniversitar; ing. proiectant; ing. constructor; ing. verificator lucrări de construcții; profesor la Facultatea de construcții;

4. Învățământul dual: Contract *d'apprentissage* (model francez) – copiii care au abandonat școala pot munci în sistem, iar cât creșterea li se echivalează, corespunzător, studiile și obțin diplome pentru străinătate.

II. - În ziua de 15.06.2016, la Ipotești, este programată întâlnirea colectivului de redacție al Revistei și va fi aprobată structura și articolele din primul număr al Revistei Fundației Laurian;

III. - În numărul din 23.05.2016 al revistei *Opinia Studențească* din Iași a apărut un interviu cu prof. univ. Mircea Rusu despre opinii ale universitarilor ieșeni cu privire la înființarea Universității de stat la Botoșani;

IV. - În ziua de 3 iunie 2016, la TVR Iași este programat ca, în emisiunea lui Vasile Arhire despre înființarea Fundației Laurian Botoșani, să participe ca invitați: academicienii Alexandru Zub, Radu Miron, Constantin Toma, profesorii univ. Constantin Vasiliță, Mircea Rusu, Irina Zetu, precum și Florin Egner, președintele executiv al Fundației Laurian;

V. - În ziua de joi 15.05.2016, pe postul de televiziune SOMAX TV, Florin Simion Egner, Președinte executiv și Traian Apetrei, Secretar general de redacție al Revistei Fundației Laurian au avut o emisiune de o oră despre Fundație și despre învățământul universitar de stat la Botoșani.

P.M.I.: *Domnule Președinte Executiv al Fundației Academice „August Treboniu Laurian” Botoșani vă mulțumesc și mult succes!*

A consemnat, Paul-Mircea Iordache



Alocuțiunea poetei Lucia Olaru Nenati, eminescolog



Prof. univ. Mircea Rusu semnând în lista de constituire a Fundației Academice „A. T. Laurian”



Academicienii Constantin Corduneanu și Radu Miron, somități ale cercetării matematice din România, o încadrează pe prof. univ. Irina Zetu, promotor al cercetării medicale ieșene.



Moment cordial: schimb de ștafetă între generații – Prof. univ. Mircea Rusu, Președinte al Fundației Academice Laurian, alături de Mihaela Prăjinaru, actuala directoare a Colegiului Național Laurian



Imagine generală din Aula Magna a liceului A. T. Laurian: în centru foto, acad. Radu Miron – sprijinit în baston, ca un patriarh al științei matematice românești ce este!

Comitetul de inițiativă pentru înființarea Fundației academice August Treboniu Laurian - Botoșani

1. **Rusu Mircea**, Prof. univ. Iași, Cetățean de Onoare al municipiului Botoșani, președinte al Asociației Foștilor Elevi și Profesori ai Liceului A. T. Laurian – medicină
- propunere pentru funcția de Președinte al Fundației academice *August Treboniu Laurian*;
2. **Dănăilă Leon**, academician, Prof. univ., Cetățean de Onoare al municipiului Botoșani – neurochirurgie
- propunere pentru funcția de Președinte de Onoare al Fundației academice *August Treboniu Laurian*;
3. **Corduneanu Constantin**, Prof. univ. la Universitatea Arlington, Dallas, Profesor emerit al statului Texas, cu o activitate universitară de 50 de ani, dintre care primii 20 în România, la Facultatea de matematică din Iași
- propunere pentru funcția de Președinte de Onoare al Fundației academice *August Treboniu Laurian*;
4. **Egner Florin Simion**, directorul Zonei Metropolitane Botoșani, fost Primar al Municipiului Botoșani
- propunere pentru funcția de Președinte executiv al Fundației academice *August Treboniu Laurian*;
5. **Manolache Ciprian**, scriitor, inspector – Inspectoratul Școlar Județean Botoșani
- propunere pentru funcția de Secretar executiv al Fundației academice *August Treboniu Laurian*;
6. **Toma Constantin**, academician, Prof. univ. – biologie, membru de onoare al Academiei de Științe din Republica Moldova, absolvent al Liceului Laurian
- propunere pentru funcția de membru al Consiliului Director al Fundației academice *August Treboniu Laurian*;
7. **Vasilică Constantin**, Prof. univ. Dr. Dr. H. c., Cetățean de Onoare al municipiului Botoșani, absolvent al Liceului Laurian – agronomie
- propunere pentru funcția de membru al Consiliului Director al Fundației academice *August Treboniu Laurian*;
8. **Alexandru Zub**, academician, șeful Secției istorice a Academiei Române, Prof. univ, Cetățean de Onoare al municipiului Botoșani, botoșănean – istoric;
9. **Ciobotaru, Ion H.**, Prof. univ. dr. Iași, Cercetător științific Academia Română – Filiala Iași, botoșănean – etnomuzicologie;
10. **Murariu Dumitru**, academician, Prof. univ. dr., directorul Institutului de Biologie al Academiei Române, doctor în biologie, botoșănean;
11. **Munteanu Corneliu**, Prof. univ. Iași – mecanică
- propunere: membru al Consiliului Director al Fundației academice *August Treboniu Laurian*;
12. **Rusu Mina**, Inspector general în cadrul Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice, botoșăneancă;
13. **Poede George**, Prof. univ. Iași, vicepreședinte al Asociației Române de Relații Internaționale și Studii Europene, botoșănean – sociologie
- propunere: membru al Consiliului Director al Fundației academice *August Treboniu Laurian*;
14. **Huncă Mihaela**, Inspector General la Inspectoratul Școlar Botoșani, doctorand matematică
- propunere pentru vicepreședinte executiv al Fundației academice *August Treboniu Laurian*;
15. **Miron Radu**, academician, Prof. univ. Iași – matematică;
16. **Stratulat Sorin**, Prof. univ. Iași – medicină;
17. **Dima Teodor**, academician, director Institutul Gh. Zane, Iași – economie;
18. **Dumistrăcel Stelian**, Prof. univ, Academia Română – Filiala Iași, sucevean – etnolingvist;
19. **Prelipcean Bujor**, Prof. univ. la Universitatea de Arte George Enescu Iași, la Academia de Muzică Gheorghe Dima din Cluj-Napoca și la Academia de Muzică Wurzberg – Germania, director *Filarmonica* Iași – muzicolog;
20. **Crețu Nicolae**, scriitor și critic literar, Prof. univ Iași
- propunere: Redactor șef al Revistei Fundației Laurian;
21. **Apetrei Traian**, scriitor și publicist, Director Teatru Mihai Eminescu Botoșani
- propunere: secretar de redacție al *Revistei Fundației Laurian*;
22. **Zilieru Horia**, poet, Cetățean de Onoare al municipiului Botoșani
- propunere: membru în colegiul de redacție al Revistei Fundației Laurian;
23. **Holban Ion**, scriitor, Director Teatru Luceafărul Iași, absolvent Laurian
- propunere: membru în colegiul de redacție al Revistei Fundației Laurian;
24. **Lungu Dan**, scriitor, Director la Muzeul Literaturii Române – Casa Pogor Iași, botoșănean, inițiatorul proiectului Muzeul Comunismului la Botoșani
- propunere: membru în colegiul de redacție al Revistei Fundației Laurian;
25. **Iancu Vasile**, scriitor și publicist, fost Director instituție de cultură Botoșani
- propunere: membru în colegiul de redacție al Revistei Fundației Laurian;
26. **Pârvescu Petruț**, scriitor, Președintele Cenaclului literar Ion Pillat Botoșani
- propunere: membru în colegiul de redacție al Revistei Fundației Laurian;
27. **Prodan Dănuț**, scriitor, doctor în istorie, editor revista *Luceafărul* Botoșani
- propunere: membru în colegiul de redacție al Revistei Fundației Laurian;
28. **Lazăr George**, scriitor și editor, director Trust de presă *Monitorul* de Botoșani
- propunere: editor al Revistei Fundației Laurian;

29. **Istrate Ion**, director Editura *Agata* Botoșani, generos susținător al multor scriitori botoșăneni;
30. **maestrul Brehnescu Constantin**, regizor, scenarist producător, Teatrul *Lucașfăru* Iași;
31. **Ichim Aurica**, Director *Muzeul Unirii* Iași – dr. în istorie, specializare – restaurator;
32. **Vasiliu Lucian**, scriitor, fost Director al Muzeului Literaturii Române Iași;
33. **Ion Ciprian**, Conf. univ., Universitatea de Arte *George Enescu* Iași, dr. în muzicologie, botoșănean;
34. **Boțu Nicolae**, Prof. univ. Iași – construcții;
35. **Vintu Vasile**, Prof. univ., rector al Universității de Științe Agricole și de Medicină Veterinară *Ion Ionescu de la Brad* Iași;
36. **Covic Maria**, Prof. univ. dr. medicină internă și nefrologie Iași;
37. **Covic Mircea**, Prof. univ. Catedra de Genetică umană, U. M. F. *Grigore T. Popa* Iași;
38. **Covic Adrian**, prorector al Universității de Medicină și Farmacie *Grigore T. Popa* Iași;
39. **Forna Norina**, Prof. univ., decan al U. M. F. *Grigore T. Popa* Iași;
40. **Sorohan Elvira**, Prof. univ. dr. Iași – filolog, specialist în literatură veche;
41. **Sorohan Mardare**, Prof. univ. dr., Iași – fizica solidului;
42. **Zetu Irina**, Prof. univ. Iași – specialitatea Ortodontie în cadrul Facultății de Medicină și Stomatologie, U.M.F. Iași;
43. **Zetu Liviu**, Prof. univ. Iași – medicină;
44. **Nenati Olaru Lucia**, eminescolog, scriitor și publicist eminent, doctor în litere, Cetățean de Onoare al municipiului Botoșani;
45. **Bălăucă Artur**, eminent profesor de matematică, cu peste 1000 de elevi olimpici în carieră, autor a peste 100 auxiliare didactice, Cetățean de Onoare al Municipiului Botoșani;
46. **Grosu Antonel**, director (25 ani) *Serviciu publice* Iași, un prieten statornic al Botoșanilor;
47. **Melniciuc Aurel**, director Muzeul Județean Botoșani, specialist în Cultura Cucuteni, autor de studii privind descoperirile pe site-ul Ripiceni – Holm;
48. **Viziteu Cornelia**, scriitor, director de peste două decenii la Biblioteca Județeană Botoșani;
49. **Hreapcă Gheorghe**, epigramist și publicist, remarcabil promotor al mediului cultural botoșănean
- propunere: membru al Consiliului Director al Fundației academice *August Treboniu Laurian*;
50. **Gaftoneanu Dorel**, scriitor și epigramist, președinte al Fundației culturale *Steaua Nordului* Botoșani, remarcabil promotor al mediului cultural botoșănean
- propunere: membru al Consiliului Director al Fundației academice *August Treboniu Laurian*;
51. **Portariuc Ovidiu Iulian**, primarul municipiului Botoșani, inițiatorul proiectului Botoșani – Oraș universitar;
52. **Ciofu Tamara**, deputat de Botoșani, remarcabil medic pediatru și cea care a promovat una dintre cele mai importante proiecte în Botoșani, cel legat de controlul calității apei în fântânile de pe raza județului;
53. **Macalefi Costică**, fost prefect al Județului Botoșani, parlamentar și prefect de Botoșani în 4 legislaturi consecutive;
54. **Ilie Ion**, fost viceprimar al municipiului Botoșani, remarcabil om de cultură, fost director al Filarmonicii de Stat *George Enescu* din Botoșani, al Centrului de promovare și conservare a tradițiilor culturale botoșănene, cel care a adus în Botoșani multe valori naționale și internaționale ale culturii;
55. **Ciobanu Gheorghe**, economist, fost vicepreședinte al Consiliului Județean Botoșani, autor și manager a multor proiecte culturale în zona Botoșani;
56. **Huțu Dănuț**, directorul Direcției Județene de Cultură Botoșani;
57. **Onofrei Ioan**, director adj. Colegiul Național *Laurian* Botoșani;
58. **Prăjinaru Mihaela**, director Colegiul Național *Laurian*, doctorat în științe;
59. **Cristea Dragoș**, inspector gen. adj. Inspectoratul Școlar Botoșani, doctor în litere
60. **Dascălu Daniel**, director Seminarul Teologic Ortodox *Sf. Gheorghe* Botoșani, dr. în teologie, preot itinerant în comunitățile românești din Italia și Spania, Prof. univ. la Facultatea de Teologie din Iași, om de o cultură enciclopedică, remarcabil orator;
61. **Baciu Maria**, scriitor, autor a unor remarcabile cărți pentru copii și elevi, de carte metodică, este poetul care a înființat Cenaclul Literar *Eminescu* Botoșani;
62. **Alexe Gabriel**, scriitor, profesor de matematică, membru al Uniunii Scriitorilor din România;
63. **Furtună Cornel**, doctor în fizică, licențiat în drept, Președintele Tribunalului de Arbitraj Botoșani;
64. **Manolache Sergiu**, profesor, autorul remarcabilei Monografii a comunei Mihai Eminescu;
65. **Cornaci Mihai**, publicist, colecționar, Biblioteca Județeană Botoșani;
66. **Cheriches Coriolan**, editor și publicist, colecționar, cel care a promovat de-a lungul a peste două decenii valorile culturale ale Botoșanilor;
67. **Iurea Dan**, inginer, inventator cu peste 130 de brevete și peste 100 de inovații, cel mai cunoscut botoșănean la OSIM;
68. **Bălăuț Steliana**, etnograf și publicist, mulți ani directorul Muzeului de Etnografie Botoșani, realizatoarea Muzeului *Teoctist* de la Stăuceni;
69. **Teletin Ana**, publicist, Biblioteca Județeană Botoșani, cea care a promovat în ultimii 20 de ani activitățile și tradițiile etniilor din Botoșani;
70. **Manole Georgică**, scriitor, redactor șef al revistei *Lucașfăru* Botoșani;
71. **Balanovici Sergiu**, scriitor, Muzeul Județean Botoșani, doctor în istorie, cel care prin cărțile sale a reabilitat memoria generalului botoșănean Gheorghe Avramescu, dar a publicat recent și lucruri inedite despre marele istoric botoșănean Nicolae Iorga;
72. **Filip Corneliu**, scriitor, publicist, cu două doctorate în istorie, fost – timp de peste 35 de ani – corespondentul Radio România Actualități în Botoșani;
73. **Botezatu Daniel**, profesor în învățământul preuniversitar, doctor în istorie
74. **Coman Cornel**, cineast din Iași, autorul multor filme culturale, istorice și de reconstituire a unor momente istorice și culturale, cel care a realizat primul film despre Biserica armeană *Sfânta Maria* din Botoșani, cea ctitorită în piatră în 1350, mai înainte de constituirea statului feudal Moldova.
75. **Iordache Paul Mircea**, inginer, redactor șef al revistei *Vatra Noastră Românească* Botoșani, un activ mesager al românilor din spațiul estic: nordul Bucovinei și Republica Moldova;
76. **Vasilache Alexandru**, scriitor, Muzeul Eminescu, Ipotești;
77. **Adăscăliței Vasile**, scriitor și publicist – Dorohoi, doctor în litere;
78. **Bîcu Vasile**, scriitor în limba română, director *Ziarul de Herța* – Cernăuți;
79. **Dabija Nicolae**, academician, Academia de Științe a R. Moldova, membru corespondent al Academiei Române;
80. **Cimpoi Mihai**, academician, membru al Academia de Științe a R. Moldova, critic și istoric literar.

CERNĂUȚI – ÎNTÂLNIRE ÎNTRE SCRITORII BOTOȘĂNENI ȘI NORD-BUCOVINENI

La Cernăuți, sâmbătă 14 mai 2016, s-au întâlnit scriitorii din Cenaclul literar „Ion Pillat”

Botoșani cu confrății lor nord-bucovinieni, într-un schimb de opinii și pentru o frumoasă manifestare literară. De la Botoșani au participat scriitorii: Petruț Pârvescu, Dumitru Necșanu, Nicolae Corlat și Paul-Mircea Iordache. Nord-bucovinienii au fost reprezentați prin scriitorii: Vasile Tărățeanu – directorul Centrului Cultural Român „Eudoxiu Hurmuzachi” (gazada manifestării), Ilie Tudor Zegrea – președintele

Societății Scriitorilor Români din Ucraina, Vasile Bâcu – președintele Societății Culturale „Mihai Eminescu”, Ilie Popescu – președintele Societății „Golgota” a victimelor regimului totalitar stalinist, Simion Gociu – scriitor și publicist, precum și Nicolae Hauca – directorul Euromedia-Bucovina (cărui a fi datorăm și imaginile de la această întâlnire), alături de reprezentanți ai instituțiilor de cultură și învățământ din regiunea Cernăuți. Întâlnirea s-a desfășurat la cafeneaua „București”, aferentă

Centrului Cultural Român, situată pe principala arteră pietonală a Cernăuțiului (fosta stradă Iancu Flondor, în perioada interbelică, astăzi Olga Kobyleanska). În acest cadru pitoresc, oaspeții au citit din propriile creații, iar mai apoi, gazdele, împreună cu oaspeții, și-au împărtășit opiniile privind întraajutorarea frățească dintre cele două comunități scriitoricești. În continuare, redăm imagini de la acest eveniment, însoțite de frânturi din intervențiile participanților la manifestare.



Cemăuți, 14.05.2016, Cafeneaua "București" – Întâlnire între scriitorii botoșăneni și nord-bucovineni



Cemăuți, 14.05.2016, Cafeneaua "București" – Întâlnire între scriitorii botoșăneni și nord-bucovineni (stg.-dr.): Ilie Tudor Zegrea, Ilie Popescu, Dumitru Necșanu, Nicolae Corlat.

Ilie Tudor Zegrea, președintele Societății Scriitorilor Români din Ucraina: Când am dat documentele ca să înregistrez Societatea Scriitorilor Români din Ucraina, am avut probleme cu cuvântul „român” – au înlocuit „români” cu „de limbă română”. Și eu le-am spus să scrie așa: „Societatea Scriitorilor Români” / „Dar, de ce așa?..” / „Pentru că eu nu sunt numai de limbă română, eu sunt chiar român!”... Apoi am găsit la București „Revista Scriitorilor Ucraineni din România” și le-am arătat-o, acest argument făcându-i, în fine, să cedeze și, în 1997, ne-au înregistrat.



Cemăuți, 14.05.2016, Cafeneaua "București" – Întâlnire între scriitorii botoșăneni și nord-bucovineni (stg.-dr.): Dumitru Necșanu, Nicolae Corlat (citind din propria creație), Vasile Tărățeanu, Petruț Pârvescu, Paul-Mircea Iordache.

Nicolae Corlat, redactor revista "Hyperion": De fiecare dată când intru în Cemăuți, mă însoțește copilul Mihai, ascuns sub un coviltir, într-o căruță cu roți de lemn uscat, pitind la sân Cartea Sfântă, din care citește în taină, aducând în sufletul lui de copil Doina, ce se cântă în veșnicia neamului românesc, de la nașterea fiecăruia dintre noi până la adormire și dincolo... Cemăuțitul este locul de naștere spirituală pentru Mihai Eminescu. Locurile acestea ne-au dăruit cea mai înaltă conștiință ce a ivit vreodată neamul românesc.



Cemăuți, 14.05.2016, Cafeneaua "București" – Întâlnire între scriitorii botoșăneni și nord-bucovineni: Dumitru Necșanu citind din propria creație.

Dumitru Necșanu: Mă bucur că sunt, din nou, cu dumneavoastră, aici în Cemăuți. Vă respect și vă iubesc pe toți!

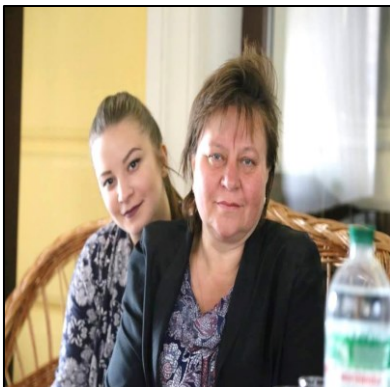


Cemăuți, 14.05.2016, Cafeneaua "București" – Întâlnire între scriitorii botoșăneni și nord-bucovineni: Paul-Mircea Iordache citind din propria creație.

Paul-Mircea Iordache, redactor-șef, revista "Vatra Noastră Românească": Cred că am fost de suficiente ori în regiunea Cemăuți, în orașele și satele nord-bucovinene, în zona Herța sau Noua Suliță, pentru a dobândi sentimentul că vin acasă, aici la Cemăuți – dacă pot fi înțeles, în acest sens: Cemăuțitul face parte din spiritualitatea românească și, ca atare, eu mă simt acasă și aici.



Cemăuți, 14.05.2016, Cafeneaua "București" – Întâlnire între scriitorii botoșăneni și nord-bucovineni (imaginea Ateneului Român, de pe tapetul translucid aplicat pe geamul din spate, crează iluzia prezenței noastre în centrul capitalei românești, accentuând numele simbolic dat acestui spațiu cemăuțean): Petruț Pârvescu prezentând volumul: "Scriitorul – destin și opțiune", al cărui autor este.



Cemăuți, 14.05.2016, Cafeneaua "București" – Întâlnire între scriitorii botoșăneni și nord-bucovineni: Cristina (fiică) și Elena Tărățeanu (directoarea Muzeului "Mihai Eminescu", Cemăuți).



Cemăuți, 14.05.2016, Cafeneaua "București" – Întâlnire între scriitorii botoșăneni și nord-bucovineni: Simion Gociu (în centru, pl. secund), între Vasile Băcu și alături de un trio feminin nord-bucovinean – Aurelia Haucă, Larisa Jar, Lilia Hăvâmean, reprezentante ale instituțiilor de cultură și învățământ din regiunea Cemăuți, dascălițe cemăuțence.

Simion Gociu: Bucureștiul nu știe să păstreze identitatea culturală a Cemăuțiului.

Pe indiferența celor din Țară, aici, acum, au apărut cântece pe texte în care Cemăuțiul este etichetat „oraș austriac”... Până aici s-a ajuns cu pervertirea realității istorice. S-a uitat de întemeietorul domnitor Alexandru cel Bun. Și asta pe fondul percepției acestei indiferențe... Se vorbește despre păstrarea neamului și a limbii, dar noi trebuie să creștem dragostea aceasta... Și, în scopul asta, am lansat o revistă pentru copii: „Făgurel”. Am dus în bibliotecile școlare, în format revistă, 80.000 de exemplare, iar în format carte pentru copii, 40.000 exemplare. Îmi pare rău că la București nu a fost înțeleasă necesitatea continuării acestui program. Vocile copiilor de aici nu mai pot fi auzite. În paginile acestei reviste erau publicate poeziile copiilor din școlile românești, unde, în ultimul timp, se înfițaseră cenacluri literare. Bucureștiul se va trezi atunci când noi vom dispărea! Asta este durerea noastră: că s-a uitat de noi!



Cemăuți, 14.05.2016, Cafeneaua "București" – Întâlnire între scriitorii botoșăneni și nord-bucovineni: Ilie Popescu (stg.) intervenind în dezbateri.

Ilie Popescu, președintele Societății "Golgota": Vă rog să veniți la Universitatea din Cemăuți, ca să vedeți bourul sculptat în piatră: asta s-a înfăptuit chiar de austrieci. Deci, ei recunosc identitatea românească a orașului Cemăuți. Azi orașul este multiethnic, dar nu poate fi negat adevărul istoric... Privind ajutorul de la frații români: când am înființat Societatea „Golgota” am trimis scrisori peste tot – la Parlamentul României, Președintele și la toate instituțiile centrale. Nu ne-au trimis nici un răspuns! Peste ani, când am început să înălțăm troițele-monument în memoria celor deportați, a victimelor stalinismului, ne-am adresat și autorităților administrative din județele apropiate: Iași, Suceava, Botoșani, de unde nu am primit răspunsuri favorabile, sau nici un răspuns. Nici chiar calvarul gulagului stalinist nu sensibilizează pe cei solcitați! Dintre supraviețuitorii gulagului stalinist au mai rămas câțiva – să-i numeri pe degete. A trebuit să apelez la pensia mea, câtă este, pentru a putea ridica, rând pe rând, aceste monumente – șapte, până în prezent. Măcar acum ar trebui să fim ajutați, pentru a obloji această rană cicatrizată.



Cemăuți, 14.05.2016, Cafeneaua "București" – Întâlnire între scriitorii botoșăneni și nord-bucovineni:

Petruț Pârvescu, președintele cenaclului literar "Ion Pillat": Noi cunoaștem, în mare, realitățile de aici, din nordul Bucovinei. Eu cred că trebuie să fim mai pragmatici, adică: noi putem să ajutăm, pe cei ce fac parte din Societatea Scriitorilor Români din Ucraina, sau pe tinerii debutanți, publicând în revista noastră, „Hyperion”, creațiile acestor scriitori; puteți participa la concursuri organizate de noi, la Botoșani; dacă e necesar, scriitorii își pot edita operele, cu mijloacele noastre; noi vă putem ajuta, atât cât putem noi, scriitorii botoșăneni, de dincolo de graniță... Dar, eu nu văd granița asta aici – pentru mine nu este o graniță: noi vorbim în aceeași limbă, în limba lui Eminescu. Eminescu a fost și este prezent în tot spațiul românesc!



Cemăuți, 14.05.2016, Cafeneaua "București" – Întâlnire între scriitorii botoșăneni și nord-bucovineni: Vasile Tărățeanu, încheind dezbaterile.

Vasile Tărățeanu, directorul Centrului Cultural Român „Eudoxiu Hurmuzache": Cred că am putea organiza mai multe întâlniri aici, așa cum a fost acest regal de poezie, prezentat de scriitorii botoșăneni. Noi am avut în vedere să organizăm și o sărbătoare, un festival, al portului popular românesc, pentru a demonstra „că suntem mulți și nu putem fi acoperiți” – cum sună o zicală ucraineană; nu putem fi ignorați sau șterși din peisaj. Rămâne să înfăptuim această dorință în săptămânile ce urmează – Botoșaniul nu-i așa departe și vom mai face întâlniri. Putem face o serată de poezie și la Botoșani.



Cemăuți, 14.05.2016, Cafeneaua "București" – Întâlnire între scriitorii botoșăneni și nord-bucovineni: frățietate întru slujirea, prin cuvântul scris, a neamului – scriitorii Vasile Tărățeanu și Petruț Pârvescu, împărțindu-și opiniile literare, în cadrul întâlnirii de la Cemăuți.

Prof. Dr. Gică MANOLE



CELEBRARE LA 75 ANI: 22 IUNIE 1941 – INTRAREA ÎN RĂZBOIUL DEZROBITOR

Notă: Prof. Dr. Gică Manole a ales să prezinte acest documentar sub forma unui interviu cu Paul-Mircea Iordache. Înregistrarea a fost realizată la 24.04.2016. Prezentăm intervențiile din această întrevvedere, transcrise sub această formă.

P.M.I.: *Avem plăcerea să ne reîntâlnim cu domnul Prof. Dr. în istorie Gică Manole, personalitate binecunoscută în perimetrul cultural botoșănean și nu numai. Domnia sa este autorul a numeroase cărți cu tematică din știința istoriei, prezentând epoci, domnitori, personalități care au marcat zbuciumata istorie a acestor meleaguri românești. Totodată, Prof. Dr. Gică Manole este unul din principalii redactori ai revistei „Vatra Noastră Românească”, iar pentru numărul din acest trimestru, domnia sa a opinat să prezinte documentarul, cu care în mod curent participă la redactarea revistei, printr-un interviu... Proaspăt sosit din satul natal Tătărășeni-Havârna, aflat în nordul județului Botoșani – un loc mirific sub aspectul rusticității peisajului dar și, într-un fel, greu accesibil, pe drumurile din zonă, apărând ca periferic în contextul geografic actual; de fapt, Botoșaniul era cândva într-o zonă centrală a Moldovei, dar după raptul teritorial alinist, din 28 iunie 1940, județul este „încheietor” de țară, cu toate consecințele ce decurg de aici... Tocmai la consecințele acestui rapt teritorial am vrea să ne referim și, mai ales, la împlinirea a trei sferturi de veac de la începutul Războiului Dezrobitor al acestor pământuri, declanșat la 22 iunie 1941, ca urmare a agresiunii sovietice din vara precedentă... Deasemenea, să ne amintim și de tragicul moment – de la care, anul acesta, se împlinesc 70 de ani – când Mareșalul Ion Antonescu, Conducătorul Statului și al Armatei Române în acest război, arestat în urma loviturii de palat de la 23 august 1944, a fost condamnat și asasinat de emisarii stalinisti învingători: era dimineața zilei de 1 iunie 1946, în locul numit Valea cu Piersici, de lângă fortul Jilava, la aproape cinci ani de la accl istoric Ordin: „Ostași, vă ordon: Treceți Prutul!”... Deci, domnule profesor: Bine ați venit!*

G.M.: Bine v-am găsit! Mă bucur că stăm de vorbă!... Se împlinesc 75 de ani, nu peste multă vreme – pe 22 iunie 2016 – de când Armata Română primește Ordinul de la Mareșalul Ion Antonescu: „Ostași, vă ordon: Treceți Prutul!”, pentru a dezrobi pământurile românești răpite și a bate fiara bolșevică, care ocupase Basarabia și nordul Bucovinei. Dacă vorbim de Războiul Dezrobitor, trebuie să vorbim, mai întâi, de Mareșalul Ion Antonescu!... Este greu de imaginat că un popor, cum este poporul român – care este un popor tolerant, civilizată – care a salvat, tot ce se putea salva de la carnagiul războiului – mii și mii de vieți umane –, un popor tolerant peste 2000 de ani – de la geto-daci, până astăzi –, un popor care niciodată nu a discriminat – etnic sau religios – pe cineva, ei bine, am ajuns în 2014-2016, în ultimii ani, îndeosebi, într-o postură nefericită – dramatică așa spune eu, stimate domn! De ce-i dramatică postura?... Suntem pe cale să ne pierdem și Țara și Istoria!... Dreptul de a ne judeca propria istorie... Domnule inginer, istoria românilor este făcută de poporul român, de națiunea română!... Strămoșii mei și-ai dimitale au pus mâna pe spadă sau pe armă, când țara i-a chemat să meargă la război: la Plevna, la Mărășești, la Oituz, la Stalingrad, la Cotul Donului, în Munții Tatra... Asta este istoria noastră, a poporului nostru! Nu trebuie să acceptăm ca niște indivizi, cu apucături neonaziste și staliniste, să pună interdicții în a ne judeca istoria, propria noastră istorie, de către noi, românii, după cum credem noi că este drept să o judecăm!

P.M.I.: *Corect!...*

G.M.: ...Ori, a judeca pe Mareșalul Antonescu după calapodul neo-stalinistilor, sau al fanaticilor care-l urăsc de moarte, este o imensă suferință: pentru că în cei 75 de ani de la eliberarea Basarabiei – din iunie-iulie, 1941 – și în cele șapte decenii de la execuția lui – din ordinul lui Stalin, la București – Mareșalul Ion Antonescu încă așteaptă să se facă dreptate!... Când a început al doilea război mondial, pentru România?... Nu în 1941, ci în 1940!... Toți spun că, în 1941 – aproape, toți!... Domnii și doamnele din învățământul românesc – care, fie vorba între noi, este în metastază – vorbesc cu nonșalanță și o inconștientă condamnabilă că, pe 22 iunie 1941, Antonescu și România „atacă” Uniunea Sovietică („iubitoare de pace”, n.r.)...

P.M.I.: *Formularul bolșevică!...*

G.M.: Formularul bolșevică, K.G.B.-istă!... Al doilea război mondial, pentru biata și nefericită Românie, a început la 28 iunie 1940, la două zile de la primul ultimatum sovietic! România a fost amenințată cu războiul prin două ultimatumuri sovietice, de către Stalin și Molotov; România s-a conformat acestor ultimatumuri, care cereau, sub

amenințarea războiului, cedarea Basarabiei și a nordului Bucovinei. Ultimatumul sovietic este un act de război!

P.M.I.: *Categoric!...*

G.M.: Toate tratatele internaționale, toate convențiile, tot ce înseamnă diplomație, de la sec. XVII, de la Hugo Grotius și până astăzi, convin că amenințarea cu războiul a unei țări este un act de război. Așadar, România a intrat în război ca victimă, în urma atacului neprovocat al Uniunii Sovietice! Noi, atunci, am cedat, în fața presiunii sovietice, dar se pune întrebarea: am făcut bine, sau am făcut rău?... Eu cred că, pe de o parte, am făcut bine că ne-am salvat statul român; pe de altă parte, am făcut rău, pentru că am apărut în fața străinilor ca și cum n-am ști să ne batem. A zis Nicolae Iorga în Consiliul de Coroană că “Nu putem să nu ne batem pentru Basarabia și nordul Bucovinei, pentru că ne-ar rade urmașii”... Ei, asta este!

P.M.I.: *Trebuia măcar o rezistență simbolică...*

G.M.: Când ne batem cu Rusia, ori ne batem și murim, ori nu ne batem! Soluția cedării a fost o soluție dezonorantă, dar nu a Consiliului de Coroană!... Vă reamintesc că, în 1940 România se afla în plină dictatură regală a lui Carol al II-lea. Toate puterile în statul român: armată, serviciile secrete, numirea miniștrilor, a deputaților și senatorilor, a consilierilor regali, judecătorul suprem, toate puterile din stat erau sub dictatura personală a regelui Carol al II-lea – o dictatură tipică, ca și în cazul lui Stalin sau a lui Hitler!... El văzând că în Europa situația degerează și România este amenințată cu război, a creat această instituție veche – însă, în timpul dictaturii carliste, un fel de surogat – a Consiliului de Coroană. Nu Consiliul de Coroană a cedat în fața ultimatumurilor sovietice...

P.M.I.: *Era consultativ...*

G.M.: Votul lor era consultativ. Carol al II-lea, însă! Și știți de ce, domnule inginer?... – pentru că, săpând adânc, am aflat un adevăr cutremurător: Carol al II-lea a fost controlat (din 1925 până în 1940, perioadă în care conduce România) de către Elena Wolf-Lupescu. Elena Wolf-Lupescu, stimate domn, a fost agent N.K.V.D.! Toate însemnările din jurnalul lui Carol al II-lea erau pline cu mențiunea: “Duduia pleacă la întâlnire informativă”!... Întâlniri informative, în București, la care el, regele, cu fiul său, Mihai, o conducea cu automobilul. Cu cine se întâlnea – el, regele, nu era curios! Dar, el știa că se întâlnește cu oamenii Moscovei. Elena Lupescu a fost agenta Moscovei, dovadă că, atunci când Carol al II-lea a părăsit tronul și l-au lăsat pe Mihai, chiar Lupeasca i-a spus (pentru că el plângea ca un cățelandru): “Rămâi, eu fug cu tăticu din țară!”. Atunci, în septembrie 1940, Mihai a vrut să fugă din țară, dar ea îi spune: “Nu! Ai o misiune de îndeplinit!” Misiunea pe care tânărul Mihai, ca rege, din 6 septembrie 1940, o avea era aceea: la momentul oportun, să dea România în mâna rușilor! Tot atunci i-au spus Carol al II-lea și Lupeasca: “Să nu te pui cu Antonescu, decât atunci când o să ai toate atuurile în mână!”...

P.M.I.: *Colosal! Ei complotau încă de atunci!... Deci, în viziunea lui Carol al II-lea, Antonescu a fost un om de sacrificiu!*

G.M.: De-atunci!... Sigur că da! Dar v-ați întrebat vreodată, dragă domnule inginer, de minciunile în legătură cu Antonescu – la procesul înscenat la București, în aprilie-mai 1946, afirmându-se că Antonescu ar fi dat o lovitură de stat?... Regele a făcut oferta de guvernare lui Antonescu pe 4 septembrie 1940, spunând. “Antonescu ești singura soluție a României! Nu am altă soluție. Salvează țara Antonescu, pentru că tu ești patriot!”... De cinci ori a declinat Antonescu această ofertă, spunând: “Majestate nu pot să constituiesc guvernul, pentru că nimeni nu vrea să vină alături de mine, decât în condițiile părăsirii tronului de către majestatea voastră”. Și, încă un adevăr care nu se afirmă: a luat puterea Antonescu, dar Mihai a fost sub “adormire”. Deabia în condițiile dezastrului din război, în anii 1943-1944, opoziția l-a adus pe rege în prim-plan și au dat acea ticăloasă lovitură de stat, de la 23 august 1944. Iată în ce constă tragedia poporului nostru în acei ani!...

Să revenim la procesul de acum șaptezeci de ani: personajul Antonescu nu este genul care a iubit puterea, dar a iubit România, Statul Român!

P.M.I.: *Dar, se încearcă, acum, să i se injecteze această imagine a setei de putere...*

G.M.: Păi tocmai în aceasta constă diversiunea și manipularea opiniei publice. Este nedrept! La șapte decenii de la execuție, nu se spune un adevăr: procesul lotului Antonescu, din 1946, este un proces comandat de Kremlin!... Acest proces a făcut abstracție de Constituția României. Constituția României din 1923, repusă în vigoare imediat după 23 august 1944, a fost, cu brutalitate, călcată în picioare: ocupantul sovietic a emis o lege specială, pentru a-l executa pe Mareșalul Ion Antonescu – Legea 312 /1945 – acuzându-l pe Mareșalul Ion Antonescu că se face vinovat de dezastrul țării. Antonescu nu este vinovat de dezastrul țării, Antonescu, dacă a fost judecat, el a fost judecat pentru eliberarea Basarabiei și a nordului Bucovinei! Toate acuzațiile aduse au fost niște mistificări, niște minciuni grosolane...

P.M.I.: *Vae victis!*...

G.M.: Da! *Vae victis!* Este o tragedie, pentru că el, cât a condus România, timp de patru ani, nu a fost un dictator – nu are pe conștiință nici o ființă umană, asta în primul rând. Dar a întrebat și el: Ce fel de dictator am fost, dacă am invitat mereu opoziția să-mi ia locul (“Veniți și luați puterea!”)?!... Pe Iuliu Maniu sau pe Gheorghe Brătianu i-au invitat, în permanență... sau pe Constantin Dinu Brătianu: “Veniți și luați voi țara, că eu mă dau deoparte!”... Problema este că, la șapte decenii de la procesul stalinist de la București, încă nu se spune adevărul!... Mareșalul Antonescu nu a trădat nici România, nu a atacat nici Uniunea Sovietică, el nu este nici autor de crime de război, nemaivorbind de crime în masă... Pentru că Stalin – cel care are pe conștiință 80 de milioane de oameni, marele asasin din istoria lumii – acuză un om nevinovat: Antonescu, în 1945-1946 nu este declarat criminal de război!... Eticheta pe funtea lui Antonescu, din 1946 – 17 mai 1946, fiindcă atunci a fost citită sentința – este funcțională și astăzi! Mă întreb: Cum putem noi să dormim liniștiți, când un om care, timp de 55 de ani, a slujit cu loialitate statul român – a fost sublocotenent, locotenent, căpitan, maior, lt. colonel, colonel, general; unul din ofițerii de elită ai nemului românesc, care a adus României laurii victoriei dezrobitoare, care a adus, din relațiile cu Hitler și Wermacht-ul german, aur și armament la schimb cu petrolul românesc, în condiții de război...

P.M.I.: *Și acum, din acest schimb, Germania are datorii restante față de România...*

G.M.: ... Vagoane de lingouri de aur! Adică, acest conducător nu a dus România la dezastru!... Dezastrul l-a adus Uniunea Sovietică, comuniștii, cei care au îmbrăcat rușca roșie de comisar sovietic!... Mai este acuzat Antonescu de faptul că, la 6 octombrie 1940, a participat la o mare manifestație românească – zisă legionară – desfășurată la București și că a îmbrăcat cămașa verde. A îmbrăcat-o protocolar, dar asta nu implică apartenența la mișcarea legionară. Dacă iarba pământului românesc este verde, asta înseamnă că e legionară?!... Dar cei care au venit cu rușca roșie, cu zdreanța roșie cu secerea și ciocanul, n-au trădat România?... Aceștia care au lichidat 500.000 de români și au arestat alte două milioane, aceștia ce sunt?... România a fost jefuită precum morții din morminte, timp de zece ani, de Uniunea Sovietică!... Nu ei au dus România la dezastru?... Ei bine, la 70 de ani de la cumpletele evenimente, Antonescu încă este etichetat criminal de război și autor de crime în masă!... O blasfemie!... Procesul este stalinist, iar sentința din 1946 este stalinistă, mincinoasă și odioasă... Nici un argument juridic, nici o probă acuzatorie validă – nici cazul Odessa, nici cazul Iași, nemivorbind de cazul Dorohoi: toate sunt acuzații fără acoperire! În cazul pogromului de la Iași, Antonescu ordonă, telefonic și telegrafic – erau trupele germane în crimă: “Oprțiți crima în masă!”...

P.M.I.: *Așa a formulat mareșalul Antonescu, textual?*

G.M.: “Încetați masacrul, voi acolo! Oprțiți germanii, ori mă duc la Führer!” El a blocat crima în masă de la Iași, care aparținea trupelor germane și organizației “TODT” (organizația TODT era alcătuită din civili și soldați germani care, folosind munca forțată, era implicată în diverse lucrări de construcții necesare armatei germane, în teritoriile ocupate, n.r.). Armata română nu era implicată, autoritățile române, nici vorbă! Dimpotrivă, Statul Român intervine pentru salvarea de la masacrul, de altfel, ca și la Dorohoi, la 1 iulie 1940. Deci, lui Antonescu i se impută crime în masă și crime de război, ceea ce este fals și profund nedrept.

P.M.I.: *Dar cu Odessa? La Odessa au fost represalii...*

G.M.: Dragul meu, când porți un război, teritoriul ocupat se supune jurisdicției unei armate de ocupație. Acea armată de ocupație guvernează teritoriul, tot după regulile internaționale. Cei care au uniformă au fost înfrânți, iar cei în civil, dacă riscă să organizeze atentate, suportă rigorile unor represalii militare...

P.M.I.: *À la guerre comme à la guerre!...*

G.M.: La Odessa, nici vorbă să fi fost masacrul în masă. Câteva zeci de partizani comuniști au fost executați, ca urmare a uciderii a peste două sute de ofițeri de elită, prin aruncarea în aer a Comandamentului Militar al Armatei Române de la Odessa – 22 octombrie 1941. Dar, să revin la procesul acesta. Antonescu nu are nevoie de reabilitare: Antonescu își susține dreptatea prin fapta lui, prin viața lui, prin cinstea lui! Însăși stalinistii, care l-au judecat la București – toți, alogeni aflați în slujba Moscovei – absolut toți au recunoscut în ședință că Mareșalul Antonescu n-a urmărit nici un câștig material. Domnule: omul ăsta n-a furat, de la Statul Român, un leu! A adus doar avuție României: aur,

tractoare agricole, tancuri ș.a. A făcut, în limita posibilităților, ca țara să prospere.

P.M.I.: *Și organizarea administrației militare a Odesei a fost exemplară: s-a redeschis Universitatea, sub administrația guvernatorului Alexianu...*

G.M.: Transnistria, cât a fost guvernată – trei ani și jumătate – de statul român, a fost bine guvernată, deschizându-se biserici, creșe, grădinițe, iar populația a apreciat asta. Toți care au venit în control – de la Crucea Roșie, de la Nunțul Papal sau de la autoritățile neutre din Elveția – au fost plăcut impresionați de cum se administrea, sub guvernarea statului român, Transnistria. Au administrat impecabil. Însă, cei care ne acuză astăzi de evacuarea în acest teritoriu a peste o sută de mii de evrei – și afirmă că s-ar fi practicat un holocaust – înscenează fapte ireale. Despre holocaustul românesc se vorbește în ultimii ani – este o comandă politică și o mare minciună istorică! Dacă avem posibilitatea, în următorul număr al revistei pe care o păstoriți, voi publica un eseu despre această situație.

P.M.I.: *Desigur, deoarece trebuie să se facă lumină asupra istoriei noastre...*

G.M.: Eu am făcut lumină, muncind din greu la acest studiu. Domnule inginer, închei cu procesul. Procesul de la București, din 1946, prin care a fost condamnat la moarte și executat Ion Antonescu, este un proces stalinist! Nici o acuzație n-a fost dovedită! Sunt 70 de ani de atunci și totul este propagandă! Toate acuzațiile formulate reprezintă o deșănțată propagandă sovietică! Totul este bazat pe minciună: și trădarea României și crimele de război și dezastrul țării, tot, tot!... Și să nu uitați un lucru: nimeni nu poate să ascundă, la nesfârșit, adevărul!... Nicolae Steinhardt, unul dintre cei mai nobili fii ai poporului evreu, care a trăit vreedată pe pământul românesc, a scris în cartea sa – foarte importantă și ciudată – “Jurnalul fericirii”, în 1960, cam așa: “Mareșalul Antonescu este omul care a salvat cea mai mare comunitate evreiască din al doilea război mondial: peste 400.000 de evrei” și, zice el, contra a ce?... “contra câtorva boarfe și a câtorva bani”. În perioada Antonescu, evreii aveau universități, licee, școli, erau deschise sinagogi... Da, au fost scoși la muncă, dar la muncă ei beau ceai sau whisky și plăteau pe români să măture zăpada. Și li s-au cerut plapume și mantale – rămăseseră sute de mii de ostași români la Stalingrad și Cotul Donului, iar acolo era un ger cumplit. Plapume, mântăi și niște amezni în lei. Cu asta au contribuit. Antonescu a aprobat o judecată sănătoasă: n-a luat măsuri decât împotriva evreilor din Basarabia și nordul Bucovinei – cei care se făcuseră complici la crime și asasinat în masă împotriva românilor și a Armatei Române, în iunie-iulie 1940, când trupele române se retrăgeau din teritoriile ocupate de sovietici: au omorât ofițeri și soldați, jandarmi, funcționari de stat, au omorât copii, deci crime în masă. Arhivele Statului Major al Armatei Române au inventariat toate aceste crime. Eu acuz alogenii din Basarabia și nordul Bucovinei, pentru crimele comise în anii 1940-1941, de genocid împotriva poporului român! Și asta pentru că, din 1940, când Stalin a transformat Basarabia în republică sovietică, până în 1941, ei au condus, împreună cu N.K.V.D.-ul, teritoriile ocupate. Zeci de mii de români au fost împușcați sau deportați în gulagurile sovietice. Asta se numește crimă în masă! Eu sunt cinstit în cugetul meu și le interzic denigratorilor să acuze poporul român de crime în masă: poporul român e un popor tolerant, civilizat!... Iar la 70 de ani, omul care a salvat – așa cum afirmă răspicat Nicolae Steinhardt – aproape jumătate de milion de evrei este acuzat de holocaust! Este o mare blasfemie, domnule inginer! Încă odată, repet: toate acuzațiile pe care procesul stalinist de la București, din aprilie-mai 1946, aduse lui Ion Antonescu, lui Mihai Antonescu, Gheorghe Alexianu, Leca, cât și celorlalți – lotul este mare – sunt false, nereale.

P.M.I.: *Alexianu a guvernat atât de corect și cinstit, încât rectorul Universității din Odessa i-a dat un fel de memoriu-recomandare pentru apărare în proces...*

G.M.: Alexianu e un mare savant... În 1945-1946, la început, Alexianu a fost judecat la Odessa. Au cerut rușii să fie judecat. Când s-au prezentat toți martorii, mărturiile lor erau zdoribitor în favoarea acuzatului: “Dar, el a făcut numai bine; a asigurat hrană populației, spitale, școli”... Și-atunci, l-au declarat nevinovat! Introducerea lui Alexianu în lotul Antonescu a avut în vedere tocmai condamnarea lui de către așa-zisul tribunal al poporului, deoarece reabilitarea lui ar fi însemnat, implicit, nejustificată o eventuală condamnare a lui Antonescu. Acest proces stalinist a fost o crimă politică, regizată la Moscova și executată de reprezentanții acesteia de la București; alfel spus, o înscenare mârșavă. Și, ceea ce este strigător la cer pentru orice om cinstit, iubitor de țară și neam, și care-și face datoria de cetățean – pentru că noi, oamenii aceștia formăm țara – deci, dacă tu, om cinstit, ai iubit țara și ai luptat pentru ea în patru războaie – războiul balcanic; primul război mondial; războiul pentru eliberarea Ungariei (de sub bolșevicii lui Bela Kun, care atacaseră Transilvania în 1919, n.r.); al doilea război mondial – și ai adus țării consolidarea integrității acesteia, după care te împușcă inamicul de moarte al țării, care-ți ocupă țara – Rusia sovietică, în cazul României din acel timp – te întreb: acea sentință, impusă de ocupant, poate rămâne în vigoare și după ce te eliberezi din oprirea ocupantului?!... Cum a putut regele Mihai să trădeze și să primească, din partea acestui inamic – reprezentat de Stalin – Ordinul “Păbedă”?!... în timp ce 300.000 de

ofițeri și soldați români fuseseră luați prizonieri în Siberia și mureau de foame, geruri și torturi?!...

P.M.I.: *Pe atunci, fostul rege Mihai era foarte tânăr. Cred că nici nu realiza dimensiunile catastrofei în care ne implicase și suferințele cumplite ale prizonierilor sau ale populației civile și nici numărul acestora... El declarase, la 23 august, că armistițiul se încheiase (armistițiul a fost acceptat de ruși abia pe 12 septembrie 1944, perioadă în care sute de mii de militari români au fost dezarmați și făcuți prizonieri, n.r.)... cred că era o marionetă.*

G.M.: Nu contează tinerețea, când e vorba de răspundere. Da, a fost o marionetă, dar marionetele sunt, uneori, extrem de periculoase dacă au putere. Nu uitați că el avea puterea să grațieze, avea toată puterea! El putea să spună, nu! Putea să-l grațieze pe Antonescu. N-avea ce să-i facă rușii – refuzul grațierii, el l-a făcut din ură față de Antonescu și România! Niciodată un popor nu a fost disprețuit, batjocorit și mințit, așa cum a fost disprețuit acest popor, de camarila așa-zisei familii regale din România. Singura lor aspirație era banul, îmbogățirea. Iar Mihai, în anul 2005, s-a dus în Piața Roșie, lângă Putin.

P.M.I.: *A fost un gest simbolic...*

G.M.: Ce simbolic, domnule?... El trebuia să reprezinte România! N-avea ce căuta la Moscova, niciodată, ca șeful statului român: România fusese ocupată și martirizată!... Repet: când el a primit, în iulie 1945, de la mareșalul Malinovski, Ordinul "Victoria" – sau "Pabeda", cum zic rușii – trebuia să-l fi refuzat ferm: "Mulțumesc, am 300.000 de prizonieri în Siberia, eliberați-i vă rog!"... Se spune în motivația acordării distincției: "pentru că România a întors armele atunci când soarta războiului nu era deslușită"! Așa e adevărul! Iată de ce a executat Mihai toate acestea: pentru că primise, la 6 septembrie 1940, de la Elena Lupescu și Carol II, această misiune – "Cu Antonescu să nu te pui, decât atunci când ai toată puterea", așa cum stă scris în jurnalul lui Carol al II-lea. Antonescu a fost omul onoarei și a slujit statul român cu cinste și dăruire. Oare cât timp statul român mai poate tolera această sentință stalinistă, din 1946?... Execuția Mareșalului Antonescu este un asasinat politic stalinist, o tragedie și o pată pe fruntea României! La 70 ani de la acest asasinat, din morminte, cei asasinați ne strigă: "Faceți-ne dreptate!"... Dreptate se poate face spunând adevărul! Fără adevărul istoric, murim ca nație, domnule inginer!...

P.M.I.: *Este adevărat! Copiii noștri pleacă; nu mai cunosc adevărul istoric; identitatea națională este pulverizată, printr-o educație necorespunzătoare...*

G.M.: Așa se inițiază distrugerea unor state, a unor națiuni: de la distrugerea istoriei, de la mutilarea ei...

P.M.I.: *Decalogul acela, care statua cum să îngenunchezi un popor: „Demitizați eroii! Desacralizați sfinții” etc. etc.*

G.M.: Așa se face la noi, de atâta timp... Demitizăm istoria; demitizăm eroii; murdărim totul prin mass-media... Dar nu cred că statul român poate fi îngenunchiat: suntem un popor suficient de mare. Am fost la Nistru și m-am scaldat, la Dubăsari. Acolo se vorbește românește. Și peste Nistru se vorbește românește. Poporul ăsta e prea mare, ca să poată fi mințit și batjocorit în permanență. Lumea, astăzi, este în transformare, dar nu cred că evoluează spre mai bine. Însuși Decalogul spune: "să nu minți!" Dar se cultivă dezinformarea.

P.M.I.: *Suntem în plin război înformare!*

G.M.: Absolut! Vă mulțumesc! Spune Constituția României: rolul mass-media este să informeze corect opinia publică. De aici, rolul profesorului de istorie – care este acela de a face cunoscută istoria adevărată, adevărul istoric. Dacă continuăm să afirmăm minciuni despre Antonescu, să-l etichetăm drept criminal de război, când el a declarat, cu fermitate, la proces că el își asumă toate erorile guvernării sale, mai puțin cea de crimă: crimele nu le-a coordonat el! Iar dacă s-au comis excese, vă întreb: numai Antonescu este criminal de război?... Dar, aviația americană care a făcut milioane de victime?

P.M.I.: *La 4 aprilie s-au comemorat victimele, din rândul populației civile, în cazul teribilului bombardament al aviației anglo-americane efectuat asupra Bucureștiului, a zonei Gării de Nord, la 4 aprilie 1944. Părinții mei, aflați în curs de refugiere, dinspre Botoșani – aflat sub ofensiva Armatei Roșii, care l-a și ocupat la 7 aprilie – spre jud. Argeș, unde fuseseră arondați, au văzut cu ochii lor urmările dezastruoase ale acestui bombardament: linii de cale ferată*

contorsionate ca anacondele; vagoane aruncate de suflul exploziilor, cu roțile-n sus, pe acoperișuri; mormane de moloz, fier și lemn carbonizat – care, cu siguranță, au constituit mormântul a mii de oameni nevinovați, cei mai mulți dintre ei fiind refugiați, din Moldova și Basarabia, din fața urgiei hoardelor sovietice!

G.M.: 5-6 mii de oameni masacrați în două ore! Dar, ce s-a întâmplat în orașele germane – de la Hamburg la Dresda, de la Nürnberg la München, de la Dortmund la Berlin?!... Au fost rase!... Aliații au purtat „cu mânuși” războiul?... Al doilea război mondial este un război în care oamenii au înnebunit! Toți au comis crime!... Repet, încă odată: este o rușine ca sentința regizată de Stalin, cel mai mare criminal al acestui război, să fie valabilă în 2016, în cazul lui Antonescu!

P.M.I.: *A fost un proces la Timișoara, organizat de societatea civilă și academică...*

G.M.: Domnule coleg: Statul Român trebuie să anuleze sentința stalinistă de la București! Statul Român era, atunci, sub ocupație stalinistă! Constituția Statului Român a fost, atunci, călcată în picioare! Antonescu trebuia judecat după legile Statului Român!... Ocupantul sovietic, împreună cu agenții lui din țară, au elaborat o legislație specială, pentru a putea să-l împuște pe Antonescu.

P.M.I.: *Trebuie spus adevărul – singurul lucru pe care-l putem face, pentru tânăra generație! Vedeți că acești tineri nu știu; nu cunosc adevărul istoric; li se injectează o propagandă antinațională; naționalismul curat este etichetat drept extremism – se crează deliberat confuzia între șovinism și naționalism; am observat că până și în dicționarele cu pretenții se încearcă această diversiune, în ultimul timp.*

G.M.: Mulțumesc! Desfid pe oricine care are obrăznicia să mă acuze de ionalism șovin! Eu iubesc toate popoarele lumii! Eu iubesc și pe chinezi și pe negri și pe ruși – chiar dacă rușii au comis, în ultimele secole, genocide poporului român – pe evrei, pe unguri, bulgari, greci, turci, pe oricine. Dar, nu accept ca să se arunce cu noroi peste poporul român! Familia mea este foarte veche – am găsit-o în documente, de trei sute de ani – am strămoși care au fost vornici în satul Tătărașeni. Toți au slujit, cu cinste și cu onoare, România. Înțeleg că sunt o verigă dintr-un lanț mai lung al strămoșilor mei. Nu accept să fie batjocorită istoria poporului român! A-ți iubi propria națiune înseamnă integritatea simțămintelor omenesci naturale, înseamnă, cum spunem noi, românii, a fi întreg la minte. Francezii își iubesc țara; englezii sunt cei mai naționaliști; germanii, la fel; evreii au făcut o religie din dragostea de neam; americanii se închină la drapelul național! De ce n-aș iubi eu România mea, sfântă și curată?... De ce nu l-aș iubi pe Eminescu?... De ce n-aș iubi eroii români care au luptat pentru dezrobirea țării de sub ruși și au luptat până la Stalingrad?... De ce să mă acuze cel care mi-a ocupat țara de crime de război și noi să acceptăm ca resemnare această etichetă?...

P.M.I.: *Noi ne comportăm acum ca și în 1945...*

G.M.: Mulțumesc! Ne comportăm cu slugărmicie, preluând necritic și laș orice teză denigratoare la adresa poporului român; cu o totală abdicare, aproape, de la deontologia profesională a mass-media, a societății civile – câtă mai există, a instituțiilor de cultură. O națiune există nu numai prin stat: toate celelalte componente ale ei concură la existență! Vă întreb: Cine ne oprește să ne apărăm demnitatea noastră, spunând adevărul istoric?... Faptul că noi, astăzi, lășăm să ni se răstălmăcească istoria, să ni se pună etichete pe istoria neamului, cât și pe personalitățile acestei istorii, pe personalitățile culturii române – etichete care de care mai denigratoare, mai injurioase – este o imensă lașitate. Trebuie să ne luptăm cu minciuna! Iisus, pe care-l iubesc, ca un creștin ce sunt, a spus: „Să vă iubiți aproapele, ca pe voi înși-vă!” Eu iubesc semenii și-i respect! Dacă îmi iubesc poporul meu, este creștinește – acest fapt nu poate fi un păcat!

P.M.I.: *La Judecata de apoi vor fi chemate neamurile, toți ca unul...*

G.M.: Popoarele și neamurile, exact!... Iarăși, repet: la 75 de ani de când brava Armată Română a trecut Prutul (pentru a dezrobi „moșia furată astă vară”, n.r.) și eliberează Basarabia și nordul Bucovinei, la 70 de ani de la asasinarea Mareșalului Ion Antonescu, să ne aducem aminte de aceste momente tragice și eroice (au căzut eroic, la eliberarea pământurilor românești de sub ocupația bolșevică, 6.000 de bravi fii ai țării) din istoria neamului!



Gică Manole și Paul-Mircea Iordache în timpul interviului



Gică Manole și Paul-Mircea Iordache în timpul interviului



Mareșalul Ion Antonescu și Regele Mihai, înconjurați de un grup de ofițeri superiori, ascultând un raport, în cadrul unei inspecții pe front.



Intrarea în București a Armatei Roșii, 30 august 1944, ca urmare a marii trădări naționale de la 23 August



Execuția Mareșalului Ion Antonescu - 1 iunie 1946, ora 18,03, Valea cu Piersici, Jilava: Mareșalul scrutează cerul, vizând, poate printr-o rugăciune, drumul către Dumnezeu, în timp ce delegatul "justiției" stalinizate dă citire sentinței (în stg. Mihai Antonescu).

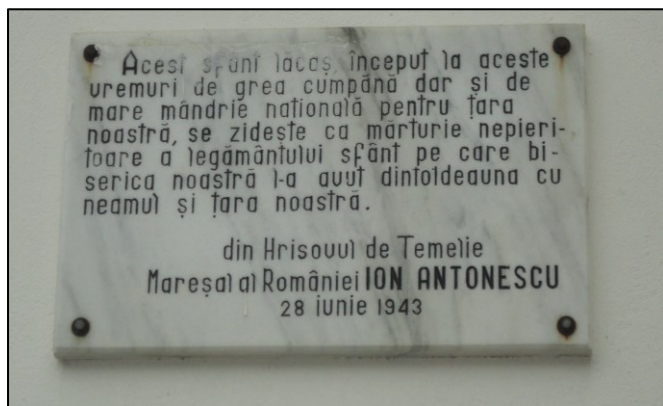


Regele Mihai I și Lucrețiu Pătrășcanu, la Parlament, 1 Decembrie 1946. Discursul regelui Mihai I cu prilejul deschiderii lucrărilor Adunării Deputaților la 1 decembrie 1946:

"...exprimăm simțămintele noastre de recunoștință către glorioasa armată sovietică și către eroii ei, căzuți pe pământul țării noastre, pentru eliberarea poporului nostru.(...) O preocupare a noastră de căpetenie o va forma, ca și până acum, păstrarea și dezvoltarea relațiilor de desăvârșită prietenie și strânsă colaborare cu Uniunea Sovietică."



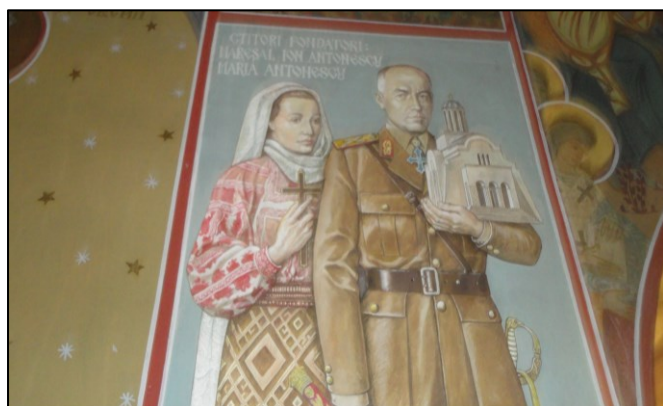
Ceremonia în cadrul căreia Regele Mihai a primit Ordinul "Victoria" ("Pobeda"), cea mai înaltă decorație a Uniunii Sovietice. Evenimentul a avut loc în 19 august 1945. Mareșalul Fiodor Ivanovici Tolbuhin, mesagerul lui Stalin, oficiind decorarea.



Placă memorială de pe biserica cu hramul "Sf. Împ. Constantin și Elena și Cuv. Parascheva", ctitori a Mareșalului Ion Antonescu, pe str. Basarabia din București



Biserica cu hramul "Sf. Împ. Constantin și Elena și Cuv. Parascheva" București. În loc de bust, o cruce îngrădită: neo-stalinismul oprește venerarea eroilor antisovietici ai neamului românesc – fantomele staliniste veghează!



Tabloul votiv în biserica cu hramul "Sf. Împ. Constantin și Elena și Cuv. Parascheva" București – ctitori fondatori: Mareșal Ion Antonescu și Maria Antonescu



Biserica cu hramul "Sf. Împ. Constantin și Elena și Cuv. Parascheva" București – vedere exterioară dinspre str. Basarabia

CERNOBÎL – 30 de ani de la catastrofa nucleară

Sâmbătă, 26 aprilie 1986, ora 01:23:58 am, Centrala Atomoelectrică Cernobîl. În Reactorul nr. 4 se declanșează o explozie catastrofală a cazanelor sub presiune de abur din componența acestuia, avarie care a declanșat un incendiu, o serie de explozii adiționale și fluidizare nucleară. Accidentul de la Cernobîl a degajat o cantitate de radiații estimată ca multiplu al totalului radiațiilor emise de bombele de la Hiroșima și Nagasaki.

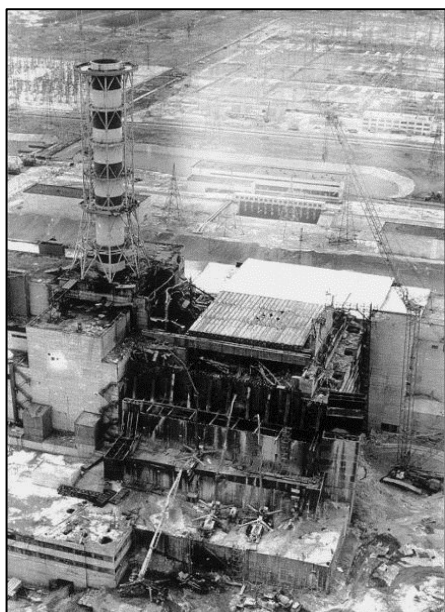


Imagine ce prezintă consecințele dezastrului de la Cernobîl



Fotografie în care a fost surprins momentul exploziei (foto: knowledgeglue.com)

Centrala atomoelectrică se află în apropiere de orașul Pripiat, Ucraina, la 18 km nord-vest de orașul Cernobîl, la 16 km – sud de frontiera ucraino-belarusă și la cca. 110 km – nord de Kiev. Centrala era compusă din patru reactoare, fiecare capabil de producerea unei puteri electrice de 1 GW. Construirea centralei a început în anii '70 ai secolului XX, cu reactoarele nr. 1 (care a fost pus în funcțiune în anul 1977); nr. 2, în 1978; nr.3, în 1981 și nr. 4, în 1983. Două alte reactoare (nr. 5 și nr. 6) erau în construcție când a avut loc accidentul.



Reactorul 4, după explozie. Dacă privim imaginea cu atenție, vom putea observa norul radioactiv

În ziua de 26 aprilie 1986, reactorul nr. 4 a fost programat pentru a fi închis pentru întreținere. S-a decis folosirea acelei ocazii ca o oportunitate pentru controlarea capacității generatorului turbinei de a produce putere electrică suficientă pentru alimentarea sistemelor de siguranță ale reactorului (mai ales a pompelor de apă) după pierderea puterii externe. Acest tip de reactor avea nevoie de apă, care să circule continuu prin centru, atâta vreme cât combustibilul nuclear este prezent. Reactoarele Cernobîlului au avut o pereche de generatoare diesel, disponibilă, care, însă, nu se activa imediat. Reactorul a fost, deci, pregătit pentru a reduce turația turbinei, punct la care ea ar fi fost deconectată și ar fi permis rotirea din inerție, scopul testului fiind verificarea ipotezei că turbinele, în faza extenuată, pot genera suficientă putere pentru pompe. Testul a fost făcut cu succes la altă unitate (cu toate sistemele de siguranță active), având, însă, rezultate negative – turbinele nu au generat puterea suficientă, dar au fost făcute îmbunătățiri adiționale, ceea ce a determinat efectuarea altui test.



Temperatura atinsă în timpul incendiului a fost atât de mare încât componentele sistemului s-au topit

Preliminariile accidentului

Condițiile pentru începerea acestui test au fost pregătite în timpul zilei, la data de 25 aprilie – producția de energie a reactorului a fost redusă spre 50%. Apare un element perturbator al testului: o stație electrică locală a fost închisă neprevăzut. Pentru acoperirea vârfului de sarcină al seriei, dispecerul rețelei electrice a Kievului a cerut amânarea scăderii puteri injectate de centrala nucleară în rețea. Directorul C. A. E. a consimțit și a amânat testul pentru mai târziu. Testul de siguranță a fost amânat până la schimbul de noapte (o echipă neexperimentată, care ar fi trebuit să lucreze la reactorul nr. 4 noaptea aceea și următoarea):

La 11:00, noaptea, 25 aprilie, se permite închiderea reactorului pentru continuarea testului (s-a prevăzut ca, față de valoarea nominală de 3,2 GW, puterea reactorului să fie adusă spre 0,7-1,0 GW, în scopul de a efectua testul la cel mai jos nivel de putere recomandat). Noua echipă a fost surprinsă de amânarea anterioară a încetării reactorului și a urmat protocolul original al testului. Urmarea a fost reducerea prea rapidă a nivelului de putere. În această situație, reactorul a produs mult xenon-135, care a scăzut și mai mult puterea (spre 30 MW - aproximativ 5% din valoarea presupusă).

Operatorii au crezut că scăderea rapidă a fost din cauza unui defect la unul dintre reglatoarii de putere, scăpând din vedere contaminarea reactorului. În scopul de a spori reactivitatea (neștiind că scăderea drastică a puterii este cauzată de absorbția în exces a neutronilor de către xenonul-135), au fost scoase celulele de control din reactor, în ciuda faptului că acest lucru este permis doar cu respectarea unor reguli stricte de siguranță. Cu toate acestea, puterea reactorului nu a crescut decât în jur de 200 MW, putere ce reprezenta mai puțin de o treime din minimumul necesar pentru efectuarea experimentului. Mai mult, șeful echipei alege să continue experimentul. Ca parte din experiment, la 1:05 a.m. (se trecuse în 26 aprilie) au fost pornite pompele de apă – care erau acționate de turbina generatorului, crescând fluxul de apă peste specificațiile regulilor de siguranță. Fluxul de apă crește spre ora 1:19 a.m. (în tot acest timp apa absorbind neutroni) și nivelul tot mai mare necesitând scoaterea manuală a celulelor de control. Acest aspect produce o funcționare foarte instabilă, unde lichidul de răcire și xenon-135 au substituit rolul celulelor de control din reactor. În câteva fracțiuni de secundă, nivelul energiei și al temperaturii s-a multiplicat de mai multe ori (peste 2.000° C). Reactorul a scăpat de sub control. Ca urmare a supraîncălzirii, combustibilul nuclear s-a topit (fluidizat), învelișul de grafit al reactorului a luat foc, planșul cu partea superioară a reactorului, în greutate de 2.800 t, a fost spulberat, iar produsele fisiunii radioactive au fost aruncate în atmosferă, la o înălțime de cca. 3.000 m, printr-o explozie violentă; 31 de oameni au murit pe loc. Puțini au fost cei care au știut ce s-a întâmplat de fapt.

Consecințe imediate și pe termen lung

În timp de 10 zile, ruinele reactorului au ars, eliberând în atmosferă radiații de 200 de ori mai intense decât în cazul exploziei bombei atomice de la Hiroșima.

Contaminarea radioactivă s-a produs cvasi-instantaneu pe o suprafață de 160.000 km², cuprinzând o populație de peste 9 milioane de locuitori, iar în următoarele ore și zile norii radioactivi au făcut înconjurul Pământului. Pe continentul european s-au semnalat depășiri ale contaminării radioactive peste normele admise. Din zona dezastrului au fost evacuate peste 550.000 persoane, din 1.600 localități.



Reactorul nr. 4 de la Cernobîl, la 4 ore după dezastru



Tabloul de comandă al reactorului nr. 4 după explozie

În lipsa alertării populației asupra pericolului radioactivității, în zilele ce au urmat, în zona afectată au fost comercializate cantități impotante de produse alimentare contaminate (peste 40.00 hl lapte, 47.000 t carne etc. etc.).

În loc să se fi lansat un semnal de alertă spre comunitatea internațională, precum și solicitarea unor ajutoare de urgență, fosta conducere a U.R.S.S. a ținut ascunsă publicului dimensiunea catastrofei nucleare, declarațiile publice începând să apară abia după câteva zile, când norul radioactiv ajunsese deja deasupra Suediei. În România accidentul s-a dat publicității după șapte zile (2 mai 1986), după ce sovieticii au fost deconspirați de autoritățile suedeze. În județele limitrofe graniței de nord-est (Suceava, Botoșani, Iași) detecția norilor radioactivi s-a făcut în dimineața zilei de 30 aprilie, începându-se efectuarea de măsurători sistematice ale radioactivității și a contaminării radioactive a mediului (apele de suprafață, solul, aerul etc.). Ministerul Sănătății a trimis către județe informațiile necesare și recomandări, județul Botoșani intrând în alertă în seara zilei de 1 mai, orele 21,30, fiind constituit un comandament special de urgență. Vârful de maximă încărcătură radioactivă traversase deja zona noastră. Natura “ne favorizase”, într-un fel, prin afptul că mișcările maselor de aer, în acest interval, în zona cataclismului, erau direcționate spre nord (spre Scandinavia), neexistând precipitații – care ar fi adus la sol o concentrație ridicată a particulelor radioactive.

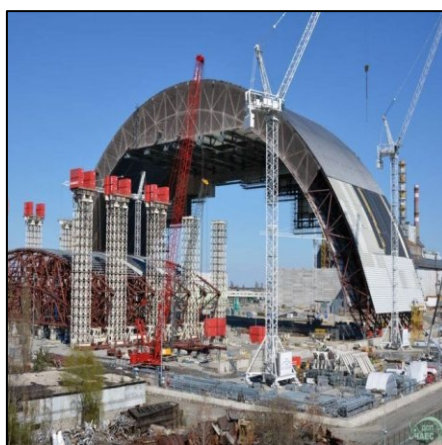
Dintre cei mai periculoși izotopi radioactivi eliminați în atmosferă la accident au fost: Iod-131, Stronțiu-90, Cesium-137 și Plutoniu – cel mai redutabil radionuclid: un singur atom de Pu-239 fiind suficient pentru declanșarea unui cancer pulmonar. Iod-131 are particularitatea de a se acumula în glanda tiroidă, unde iriază intens celulele, producând cancerul tiroidian. Preventiv, s-a distribuit tablete de iodură de potasiu (din stocurile existente pentru profilaxia gușei), pentru toți copiii sub 15 ani și femeile gravide (saturarea cu iod a organismului

diminua pericolul absorbției din mediul înconjurător a iodului radioactiv).

În teritoriile afectate grav, din studiile O.M.S. rezultă că, în afară de cele câteva zeci de victime imediate ale exploziei și expunerii masive a personalului centralei și a anumitor “lichidatori”, din cele câteva mii de copii care s-au îmbolnăvit de cancer tiroidian (un cancer tratabil), până în anul 2013, cel puțin 16 au murit. Incidența cancerului tiroidian a rămas însă mai ridicată chiar și în 2013, în anumite regiuni din Rusia, Ucraina și Belarus, asta la mai bine de două decenii de la accident. Numărul suplimentar (față de numărul normal la populația generală ne-expusă) de leucemii și limfoame apărute la cei care au intervenit pentru limitarea dezastrului (“lichidatorii”) a fost mic, fapt care încurajează specialiștii să sperie că în deceniile care vor urma, numărul suplimentar de tumori maligne (cancerule mai cunoscute) va fi și el mic la aceștia (lichidatori), și asta cu atât mai mult la populația fostei Uniuni Sovietice care se presupune că a fost expusă ca urmare a contaminării solului și aerului pe traiectoria de deplasare a norului radioactiv.



La numai 6 luni de la producerea accidentului, o echipă de cercetători din cadrul Institutului Atomic „Igor Kurchatov” pătrunde în incinta reactorului nr. 4



Sarcofagul de beton în construcție deasupra reactorului nr. 4 avariat (etapa de construcție și montaj)

Până acum, studiile Organizației Mondiale a Sănătății nu au putut decela o creștere a incidenței tumorilor maligne în populație. În cel mai rău caz se consideră că va avea loc o creștere de 1 % a prevalenței cancerelor în populație, un risc suplimentar

aparent minor deci, în comparație cu prevalența naturală a cancerului în populație (care ea este de aproximativ 45% – aproape unul din doi bărbați primește un diagnostic de cancer în decursul vieții – pentru bărbați și aproximativ 38% pentru femei). Cifra procentuală aparent mică a creșterii prevalenței cancerelor, de numai 1 %, ascunde totuși o fațetă mult mai puțin încurajantă a realității consecințelor accidentului, în măsura în care aceasta se traduce, în cifre absolute, în mai multe zeci de mii de indivizi care vor face probabil cancer și de asemenea vor muri, ca urmare a accidentului de la Cernobil.

Potrivit Organizației Mondiale a Sănătății (OMS), 56 de oameni au murit în urma expunerii directe la radiațiile de la Cernobil. Ulterior, alți 4.000 au murit tot din cauza iradierii. Bilanțul oficial este contrazis de ONG-uri și surse independente, care vorbesc de un milion de victime.

Totuși, cel mai amplu studiu, publicat de Academia de Științe din New York, în 2013 și redactat de trei prestigioși oameni de știință, arată că 985.000 de oameni au murit, în marea lor majoritate de cancer. De altfel, cazurile de cancer și copiii născuți cu probleme congenitale au ruinat zeci de mii de familii. Dintre cei 500.000 de lichidatori, trimiși la Cernobil imediat după explozie, 40.000 au murit. Mai rău, 8.000 dintre ei s-au sinucis. Alți 70.000 de oameni au rămas cu grave sechele, handicap sever sau li s-au născut copii cu malformații.

În orașul Pripiat, din zona de excludere, locuiau 40.000 de oameni, care lucrau la centrala nucleară. Astăzi, nu mai este nimeni.

În lipsa oamenilor, teritoriul contaminat se transformă într-o rezervă naturală. Înainte erau doar câmpuri și mlaștini, acum sunt păduri și a apărut un lac cu lebede. Biologii au observat cum multe specii, dispărute după explozie, populează din nou pădurile radioactive: elani, mistreți, lupi și castori.

Între timp, în mijlocul zonei contaminate se ridică unul dintre cele mai ambițioase proiecte ingineresti din istorie: un nou sarcofag, uriaș, din metal, menit să-l acopere pe cel vechi, realizat din beton și aflat acum în stare avansată de deteriorare. Noul înveliș metallic (se estimează a se termina în toamna anului 2017) va avea 29.000 de tone și peste 100 de metri înălțime și va fi echipat cu sisteme moderne împotriva radiațiilor. 40 de țări sunt implicate în proiect.

Sarcofagul ar trebui să rețină, odată pentru totdeauna, radiațiile care încă emană din reactorul distrus de explozie. În lipsa lui, nivelul de radiații ar putea ajunge la cote normale, în zona contaminată, abia peste 600 de ani, adică în 2525.

**Niculae-Virgil Sandu,
Publicist**

Despre CATEDRALA MÂNTUIRII NEAMULUI



Maria Diana Popescu

Maria Diana Popescu – eseist, critic, poet, jurnalist, redactor șef-adjunct – revista *Agero* – Stuttgart, consilier editorial – *Slova creștină*, Președinte al Societații Academice Art Emis, vicepreședinte al societății culturale Art Emis, membru al Academiei Olimpice Române, filiala Vâlcea, senior editor revista *Pietrele Doamnei*, 14 volume publicate – poeme, interviuri, eseuri.

„Biserica Ortodoxă e Mama Neamului Românesc”!

„Cine atacă Biserica Ortodoxă, numai român nu e!”, afirma geniul Eminescu în publicistica sa. Ajunge cu diversiunile grosolane la adresa Bisericii Ortodoxe! Generația tânără trebuie să știe că timp de secole, singurele lăcașuri de sănătate, învățământ și cultură, denumite „bolnițe”, au funcționat sub tutela bisericilor și mănăstirilor, iar în zilele noastre, Biserica Ortodoxă Română a construit, are în patrimoniul și finanțează din fonduri proprii peste 800 de așezăminte spitalicești și școlare, alte centre de ajutor pentru sărmani și pentru cazurile sociale deosebite. Câți politicieni au făcut acest lucru din uriașele averi adunate prin furt și corupție?! Da, mărite geniu român, Eminescu, „*Biserica Ortodoxă e Mama Neamului Românesc*”! Așa va rămâne în veci, precum a rostit Poetul Nepereche, care nu și-a dorit trofee, medalii și onoruri! („*Nu-mi trebuie flamuri./ Nu voi sicriu bogat./ Ci-mi împletii un pat/ Din tinere ramuri...*”). Pentru Eminescu, premiul cel mai mare însemna să fie românul cu credință în Dumnezeu și cu dragoste de patrie.

Catedrala Mântuirii Neamului are o însemnătate identitară, teologică, este un simbol al României!

De ce ține Erdogan să construiască o mega moschee la București? Pentru că nouă ne-au luat mințile manipulatorii, iar agitatorii soroșiști ne îndeamnă să dăm cu pietre în Catedrala Mântuirii Neamului, să hulim Biserica Ortodoxă Română și pe slujitorii ei! De ani buni, ziarele și televiziunile noastre (ale noastre?) duc o campanie agresivă și mizerabilă împotriva Bisericii noastre milenare, deși, aceleași instituții de presă făceau mare târâboi, că în epoca Ceaușescu au fost dărâmate biserici. Iată-i, acum, pe cleveticii ultrademagogi, porniți împotriva construirii de biserici! Având în vedere picajul evident al unor vedete, trupa „Taxi” a profitat chiar în Postul Sfântului Paști să se ridice în topuri cu un hei-rup muncitoresc, în realitate, un atentat asupra Bisericii Ortodoxe. Piesa cu smerenia în băț, de fapt, lipsa lor de smerenie, nu-i decât o manipulare grosolană (muzică nu se poate numi, pentru că mai mult se vorbește decât se cântă); un manifest condamnat împotriva construirii Catedralei Mântuirii Neamului, proiect realizat cu fonduri proprii, cu donații și cu insignifiantul ajutor de la buget. Acești 33 (33, Doamne, și toți 33!) ar trebui să știe că ei nu reprezintă poporul, iar Catedrala are o însemnătate identitară, teologică, este un simbol al creștinismului, al României, o casă a credinței, a moralei, a frumosului și binelui, cea mai înaltă formă de spiritualitate și îngemănare între popor și Dumnezeu! Este extraordinar să ai o catedrală a ta, a neamului tău, gândindu-ne la topul celor mai mari și frumoase catedrale ale lumii. Și trupa Vunk (denumire pur românească, nu?), cu piesa „Ne facem auziți”, a dat cu pietre în curtea B.O.R. Cum logica și rațiunea nu fac bună casă cu ideile odioase pe care mercenarii taxi-soroșiști le vor implementate în conștiința colectivă, într-un mod care să gâdile auzul unidirecțional, trupa Taxi împreună cu 33 (nu întâmplător, acest număr simbolic) de pasageri cunoscuți (din muzică, teatru, jurnalism, literatură, de fapt, activiști anti-creștini, s-au transformat în lăutari ai întunericii, lăutari pe care, evident, îi deranjează Casa lui Dumnezeu: Andreea Esca, recunoscută pentru susținerea sodomiei, Ada Milea, Călin Goia, Ștefan Bănică Jr., Andi Moisescu, Teo Trandafir, Horia Vîrlan, Guess Who, Horia Moculescu, Victor Rebengiuc, Dan Bittman, Pavel Bartoș, Răzvan Simion, Dani Oțil, Paula Chirilă, Alexandra Ungureanu, Robin Proca, Mircea Baniciu, Oana Pellea, Toni Grecu, Irina-Margareta Nistor, Monica Anghel, Cornel Ilie, Laura Lavric, Alexandru Andrieș, Emilia Popescu, Grigore Leșe, Dorina Chiriac, Virgil Ianțu, Andi Vasluiuanu, Dan Byron, Oreste Teodorescu și, inevitabil, din formație nu putea lipsi proaspăt medaliatul cu „Nihil sine Deo” -, ateuul Mircea

Cărtărescu, „orbitorul”, care, ori de câte ori are prilejul, întinează valorile sfinte ale neamului nostru, în modul său caracteristic și pornografic! Bravo, domnilor ipocriți! Dacă voi locuiți în ditamai vilele, aveți mașini de lux, bogății și conturi pline, de ce îl exilați pe Dumnezeu în spații mici?

Catedrala Mântuirii Neamului, nobilul deziderat al lui Mihai Eminescu

Ați aplicat o reprobabilă lovitură sub centură ființei naționale și spiritualității românești! Dreptul la exprimare liberă v-a transformat în măscărici, dar prea puțini sânt rătăciții care vă acceptă manifestul. Cum și-au permis cei 33 de cântători să vorbească în numele românilor ortodocși? Oare știți voi, acești 33, fiecare după numele vostru, că poetul nepereche Eminescu a propus și susținut „construirea în București a unei biserici monumentale, închinată eroilor români din toate locurile și timpurile, jertfiți pentru libertatea și demnitatea națională”? Se pare că sântei asociații anti-românului care l-a numit pe „Lucaefăr” „cadavrul din debara”. Citez mai departe din „Doxologia”: „într-unul din articolele publicate în ziarul «Timpul» Mihai Eminescu sugera modalități pertinente de finanțare a catedralei dorite: «din fiecare bilet vândut de Loteria Națională, să se aloce un procent în direcția menționată». Așadar, ridicarea Catedralei Mântuirii Neamului, reprezintă, pe lângă realizarea nobilului deziderat al marelui poet universal, consolidarea trăsăturii spirituale a poporului român, continuitatea de credință și statornicia noastră ca neam, izvorâtă din credința în Dumnezeu.

Răzvrățiții aceștia nu mai au loc de Biserica Neamului Românesc

Haideti, care trupă lansează o piesă împotriva construirii mega moscheii lui Erdogan în inima unei țări creștine sau împotriva construirii Templului Masonic în București? N-aveți curaj? Ați epuizat toate pietrele aruncând în Biserica noastră milenară? Ce păcat! Fățarnicilor! Sau în prea vasta voastră îngustime de vederi n-a pătruns informația potrivit căreia sediul Marii Loji Naționale a României a primit, în 2015, undă verde de la Consiliul general al Municipiului București pe bulevardul Expoziției nr. 24 F? Știți voi, răzvrățiții aceștia culți, care nu mai aveți loc de Biserica Neamului Românesc, care sunt sursele de finanțare ale Marii Loji, Naționale, ce fel de politică face, cui se subordonează! Ei bine, nu veți rămâne în istorie cu manifestul vostru, domnilor 33, care ați urcat din prostie, din interes, exhibiție sau pentru publicitate, în taxiul oculte străine! Câtă otrăvă față de poporul român creștin în așa-zisa muzică a voastră! Să nu știți voi (sau, mai grav, să nesocotiți!) că Biserica este singura instituție din România care se mai bucură astăzi de încredere totală, pentru că, cealaltă, Armata Română nu prea mai există?! Au avut grijă alții s-o anihileze! Cum să nu se dea cu pietre la comandă în Biserica Ortodoxă, dacă se implică temeinic în campania de respectare și păstrare a familiei tradiționale, conservarea valorilor naționale, în educarea creștină a tinerei generații și se opune sodomiei promovate de Bruxelles? Aștept cu mult interes ca măcar un cântăreț din lista celor 33 să realizeze o melodie care să vorbească despre cele peste 800 de instituții de ajutor social ale Bisericii Ortodoxe Române din teritoriul național, care oferă sprijin românilor nevoiași și despre spitalul cu o mare capacitate care se construiește în ansamblul Catedralei Mântuirii Neamului.

Mai avem încă voință să ne protejăm credința, ființa națională, tradiția și normalitatea!

Aștept un manifest care să pună pe note corupția, criminalitatea politică și economică, retrocedările frauduloase, vânzarea către străini a terenurilor agricole și pădurilor, sărăcirea deliberată a majorității românilor, salariile și pensiile de mizerie, taxele și impozitele ridicate la cote astronomice, pensiile speciale ale aleșilor, distrugerea sistemului de învățământ și de sănătate, pierderea suveranității țării, colonizarea și trecerea în sclavie a poporului român și obediența președintelui și premierului în fața miliției planetare. Fără precepte religioase și morale, societatea ar fi un haos, un kitsch, o operă a saltimbancilor globaliști, care doresc devierea de la tot ce este valoros și static în cultura și tradiția românilor. Să nu vă închipuiți că veți izbuti în lucrarea voastră diavolească de implementare a normelor dăunătoare societății! În România, cei cu credință în Dumnezeu sunt majoritari! Mai avem încă rușine, mai avem încă voință să ne protejăm credința, tradiția și normalitatea, pe care doresc să ni le confişte creatorii haosului, secondați, slugarnic, de jurnaliștii asmuțiți să lovească în Biserică! În mod inevitabil, va veni o zi când acești jurnaliști vânduți vor fugi precum potârnichile, care încotro.

Scrioare deschisă a unei tinere către formația TAXI și către România (autoarea, **Magda Câmpeanu**, a publicat-o pe site-ul frumusetefara-limite.ro) –

Redăm mai jos textul integral al scrisorii:

«Am privit videoclipul „Despre smerenie” și ziua mi-a devenit copleșitor de tristă. Încet, încet, cerul a început să se întunece în fața ochilor mei. Nu mă înțelegeți greșit, am apreciat mereu melodiile formației TAXI și am simpatie față de vedetele care au apărut în acest videoclip. De asemenea, am un respect deosebit față de actorii Oana Pellea și Victor Rebengiuc. Ce să vă zic? În timp ce ascultam și priveam clipul, inima mi se strângea cu durere. Mă doare și acum când scriu aceste rânduri. Și știți de ce? Pentru că nu cred că voi, oameni-model, realizați că printr-o astfel de acțiune ne sabotăm neamul.

Actori pe care îi respect și îi apreciez pentru activitatea lor, oameni cu o anumită lumină în ochi s-au strâns pentru o acțiune împotriva Catedralei Mântuirii Neamului, dar oare s-au gândit unde va duce această acțiune a lor?

Dacă există ceva ce prețuiesc mult la oamenii din jurul meu atunci acel ceva este echilibrul. Doamne, cât de multă nevoie avem de echilibru în această lume! Indiferent de nivelul de educație, iubesc omul așezat în Dumnezeu. Omul care are puterea să cântărească lucrurile și care nu se grăbește să acționeze, cel care are puterea de a discerne, de a nu se lăsa manipulat și de a vedea dincolo de aparențe.

Dragi oameni de Bine din acest videoclip,

Protestul vostru mă doare enorm! Vă recomand să citiți cărțile lui Ioan Ianoș: *Întoarcerea la Hristos*, *Testamentul unui nebun și Deținutul profet*. Vă rog stăruitor, vă implor să le citiți!

Declarăm că suntem creștini, dar luptăm contra construcției unei catedrale ortodoxe! Vrem moschee?... Pentru că acolo ne va duce acest drum al binelui gratuit. Da, am înțeles că nu doriți ceva mareț, impunător, care să reprezinte credința ortodoxă. Dar oare puteți să vedeți ce drum deschideți prin exemplul oferit?

Nu sunt eu în măsură să vă judec și nu doresc să o fac. Poate toți încercăm, după putință, să îl urmăm pe Hristos. Și toți suntem plini de neputințe. Poate voi mergeți la Sf. Liturghie într-o biserică mică, din lemn, unde vă rugați Celui de Sus și așa Îl aflați Voia... sau poate nu. Ceea ce simt este că atât timp cât în Biserica Ortodoxă se vor sluji: Sfânta Liturghie, Vecernia, Privegherea, Utrenia, Maslul, neamul românesc va rezista.

Iar dacă sunteți creștini adevărați, dacă aveți trăire în Hristos, vă rog din inimă să luptați pentru Biserica Ortodoxă și nu contra ei!

Dacă, ca prin minune, ar învia Sfântul Constantin Brâncoveanu și ne-ar cere să-l privim astăzi în ochi... am putea? Domnul Brâncoveanu a renunțat la onoruri și a suportat cu demnitate cerească calvarul declanșat de Imperiul Otoman contra familiei sale. Oare ce a fost în sufletul domnitorului când i s-a cerut să renunțe la credința ortodoxă, pentru a salva viața copiilor săi?... Asta nu știm, dar știm că nu a cedat, că nu și-a trădat neamul, chiar dacă prețul a fost viața sa și a copiilor săi. El, Domnul Brâncoveanu, și-a iubit țara, neamul, credința ortodoxă... până la sânge! De-a lungul istoriei, domnii Țării Românești: Neagoe Basarab, Ștefan cel Mare și mulți, mulți alții, au ridicat și împodobit mănăstiri spre Slava Celui de Sus. Și dacă a fost ceva care ne-a ținut cu adevărat ca neam, care ne-a făcut să ținem ”inima sus” cred că acest ceva a fost credința poporului și a conducătorilor lui. Oare ce șanse aveam ca

neam în fața păgânilor, care ne-au călcat pământul, ne-au jefuit, ne-au ucis bărbații și ne-au luat soțiile? Dar nu ne-au luat credința și puterea de a rezista ca neam. România a rezistat! Credința ortodoxă a rezistat! Și acum? Ce facem, oameni buni?...

Ne-am aliat împotriva neamului nostru și suntem permisivi și îngăduitori cu construcția unei mega moschei în București, dar condamnăm construcția unui lăcaș de cult ortodox. ”Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu adună cu Mine risipește” – a spus Hristos.

Mă doare pentru că devenim orbi și surzi în fața Adevărului și tare îmi este teamă că atunci când ni se va cere să dovedim dârzenie și credință, ne vom lepăda de Hristos, de Cel care s-a urcat pe cruce, pentru ca noi să avem Viață și Lumină Veșnică.

Mi-e teamă de consecințele unui astfel de videoclip, în care oameni, care pot oferi un model, s-au unit. Pentru ce oameni buni?

În urmă cu doar câteva clipe, Alexandra Svet, autoarea manifestului ”România, Trezește-te!” a scris pe contul de Facebook următorul lucru: ”Impresionant! Atâtea personalități care cred că știu ce preferă Dumnezeu și știu atâtea despre smerenie... M-au convins! Nu sunt eu în măsură să îmi dau cu părerea despre ce preferă Dumnezeu și nici că ar conta părerea mea... și până acum am stat deoparte, cuminte... dar clipul acesta m-a convins. E clar că e timpul să donez, pentru prima oară, bani pentru terminarea Catedralei Mântuirii Neamului!!! Să fie totuși făcută... în caz ca Dumnezeu preferă altfel!”

Da, Alexandra, nici eu nu am donat pentru Catedrala Mântuirii Neamului, dar acum voi dona! Vom dona aici! Voi dona pentru construcția ei, pentru că atât timp cât în cadrul catedralei se va sluji Sf. Liturghie, oamenii îl vor primi pe Hristos! Tot la Sf. Liturghie se vor pomeni și martirii din temnițele comuniste, cei care s-au jertfit pentru ca noi să avem un neam creștin, să nu devenim păgâni! Ce preț au plătit ei pentru neamul acesta!... Oare sângele lor a fost vărsat în zadar? Oare oasele celor care s-au jertfit pentru țara aceasta nu vor striga către fiecare dintre noi, pentru că închidem ochii și permitem Răului să crească?... România, trezește-te din somnul cel de moarte și urmează-l pe Hristos prin fapte, nu prin vorbe!

România, să nu uiți niciodată că ai sânge de martir în Tine și doar prin dreaptă credință vei dăinui!

România, aruncă-ți vâlul negru de pe față și Vezi ce poți și ce Ești!
Cu Hristos Înainte!»

Comentarii:



Paul Mircea Iordache

Dacă mai avem tineri care gândesc astfel, sămânța neamului nostru nu este întrutotul risipită. Mai sunt speranțe de viitor! Dumnezeu să ne adune și să ne întărească în aceste vremuri de furtună! Cât despre "smerenia" afișată de "grupul luat în taxi" – o ipocrizie manipulatoare anti-ortodoxă și, implicit, antiromânească. Dumnezeu să le lumineze mintea, pentru a nu mai rătăci pe potecile bătătorite de dușmanii neamului românesc!

Și apropo: leit-motivul găsit de “taximetriști” – “Dumnezeu preferă lemnul și spațiile mici” – sună la fel de cinic precum celebrul răspuns dat de Kutuzov – generalul rus care a condus delegația Imperiului țarist la negocierile ruso-turce din 1812, în urma cărora Basarabia a fost ruptă din trupul Moldovei – la plângerile formulate de populația oprimată de ocupanți: “Nu voi lăsa moldo-valahilor decât ochii, ca să plângă”... Tot atât de cinice sunt de presupus a fi fost și răspunsurile date de oprimatorii populației românești din Pricipatul Transilvaniei – constrâsă să-și ridice doar bisericuțele din lemn – la solicitările românilor, în a-și ridica biserici din zid: “Dumnezeu preferă lemnul și spațiile mici!” (probabil, așa își argumentau decizia de a le refuza românilor dreptul la bisericile construite din zid)... Asta, în timp ce minoritățile alogene incluse în “Uniunea celor trei națiuni” privilegiate își ridicau, cu sudoarea iobagilor români, catedrale medievale monumentale, cu care se mândresc astăzi... Cât cinism și câtă ipocrizie la acest grup “taximetrist”!

Publicat de **Ion Coja**

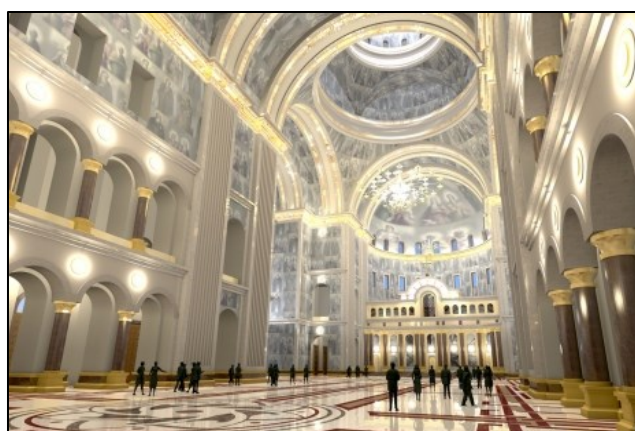
în *Doctrină naționalistă*, Textele altora



Botoșani, 7 mai 2016, Aula Magna „A. T. Laurian” – Grupul constituit al Fundației Academice „August Treboniu Laurian” – în foto (stg.- dr.):
în prim plan: Florin Simion Egner, prof. univ. Irina Zetu, prof. univ. Mircea Rusu, acad. Constantin Corduneanu, acad. Radu Miron, Lucia Olaru Nenati dr. în litere, poetul Horia Zillieru, prof. univ. dr.d.h.c. Constantin Vasiliță, Aurica Ichim dr. în istorie, Mihaela Prăjinaru dr. în științe, Traian Apetrei, George Lazăr;
în plan secund: Aurel Melniciuc, Gheorghe Hreapcă, Corneliu Filip dr. în istorie, Ștefan Cervatiuc (sus), Paul-Mircea Iordache, Tiberiu Antonel Grosu, Corneliu Furtună dr. în fizică, Iulia Arbune, Mihai Cornaci (sus), prof. univ. Nicolae Crețu, Alexandru Vasilache (sus), conf. univ. Sorin Stratulat, Laurențiu Palade dr. în muzicologie (sus), Dănuț Prodan dr. în istorie, Cristina Florentina Melinte, Daniel Nicolae Olteanu (sus, spate), Lorin Schachter, Gheorghe Ciobanu (sus), prof. univ. Mardarie Sorohan, Ioana Iftime (sus), Sergiu Balanovici dr. în istorie (sus, spate), Gabriel Alexe (sus), Ciprian Manolache, Mihaela Huncă drd. matematică, Sergiu Manolache (sus), Ioan Onofrei dr. în istorie, Marcel Chelaru (sus), Romeo Ciulacu Nemțeanu (sus, spate), prof. univ. Vasile Vintu.
lipesc în fotografie: acad. Constantin Toma, Prof. univ. Corneliu Munteanu, Prof. univ. Nicolae, Boțu, Lucian Băleanu dr. în litere, Georgică Manole dr. în istorie, Dănuț Huțu, Costică Macaleț, Petruț Părvescu, Dorel Gaftoneanu; (foto: cineast Cornel Coman – Iași).



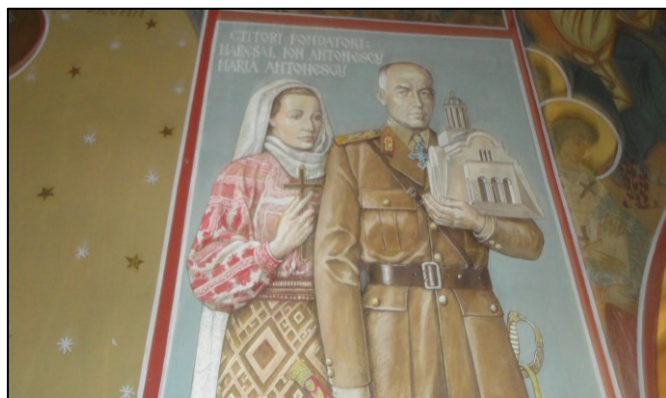
Catedrala Mântuirii Neamului – vedere exterioară – cum va arăta (perspectivă an 2018)



Catedrala Mântuirii Neamului – vedere interioară – cum va arăta (perspectivă an 2018)



Biserica cu hramul "Sf. Împ. Constantin și Elena și Cuv. Parascheva" București. În loc de bust, o cruce îngrădită: neo-stalinismul oprește venerarea eroilor antisovietici ai neamului românesc – fantomele staliniste veghează!



Tabloul votiv în biserica cu hramul "Sf. Împ. Constantin și Elena și Cuv. Parascheva" București – ctitori fondatori: Mareșal Ion Antonescu și Maria Antonescu

Varianta electronică a revistei „Vatra Noastră Românească” poate fi accesată de pe adresa: www.unvr.ro

Editor: Filiala Județeană Botoșani a Uniunii Vatra Românească;

Data publicării: iunie 2016;

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Redactor-șef: Paul-Mircea Iordache;

Redactor-șef-adj.: Ion Negrei (R. Moldova);

Redactor-șef-adj.: Dumitru Covalciuc (Reg. Cernăuți, Uk.);

Redactori: Gică Manole, Dan Prodan, Elena Chirilă, Ortansa Albu;

Secretar de redacție: Florea Macovei

Tipărit în România

Iași

Str. Holboca, nr. 9-11

www.editurataida.ro

Produs în România



Editura Taida
 Succesul tău începe cu noi!